

TURNUL DE VEGHERE

„Și vor ști că eu sunt Jehova”

:Ezekiel 35:15.

ANUL XXV

BILUNAR

No. 1

1 Ianuarie 1947

CONȚINUTUL

„Schimbați” spre a vedea pe Dumnezeu	3
Nu bazat pe nemurire umană	4
Speranța în lucrurile cari nu se văd	4
Sufletul	6
Privind lucruri cari nu se văd	7
Nu dorind de a muri	9
Fie acasă sau departe	9
Aducerea la perfecțiune	10
Perfecțiune necesară	11
În rezultate	12
Urmasi tăcuți perfecți	14
Oamenii din vechime tăcuți perfecți	16

VOI SUNTEȚI MARTORII MEI. ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” ISAIA 43:12.

Apare bilingv în Editura:

ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEOVA DIN ROMANIA

Persoană juridică morală

București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte W. E. VAN AMBURGH, Secretar

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi
pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13.*

(Urmare din pag. 16)

pe Sine lui Moise ca „Dumnezeul lui Abraam, Dumnezeul lui Isaac, și Dumnezeul lui Iacob”, va dovedi că El este într'adevăr „Dumnezeul celor vii”, și nu al celor morți. (Ex. 3:6, 16; Mat. 22:31,32), Expresia apostolului, „făcut perfect”, după cum este întrebuintată în epistola sa către Evrei, nu cere ca ei să vină din morminte într'o clipă perfecți în trup, ci aceasta arată că ei vor câștiga absolută perfecțiune în împărăția lui Dumnezeu prin Christos Isus. La Evrei 11:35 este scris că ei au îndurat mari suferințe și chinuri din mâna dușmanului și refuzară să devină necredincioși lui Dumnezeu „pentruca să poată primi o înviere mai bună”. Aceasta, prin urmare, servește să-i pună în clasa acelor care vin afară din morminte la învierea spre viață, mai degrabă decât la o judecată a cărei hotărâre finală este nesigură, fie spre viață sau spre vecinică nimicire.

³⁹ Isus, căruia Tatăl I-a încredințat toată judecata, zicea: „Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al omului. Nu vă mirați de lucrul acesta; pentrucă vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată”. (Ioan 5:27-29, *Am. Stan. Ver.*). Acești credincioși din vechime au mers în moarte cu o „inimă perfectă” față de Dumnezeu, și ei vor veni afară din morminte ca atari, când Judecătorul Christos Isus, în scurt, va lăsa să sune glasul Său poruncitor. Fiind primii dintre locuitorii pământului lumii noi care vor fi ridicați din moarte, ei vor avea un avantaj față de aceia care vor fi ridicați mai târziu din morminte „la o înviere pentru judecată”. Ei vor fi ridicați deasemenea pe calea vieții, fiind în așteptare pentru viață vecinică sub împărăția lui Dumnezeu.

⁴⁰ După cum s'a arătat mai înainte, a fi „făcut perfect” are însemnătatea de a fi calificat și introdus sau instalat într'o poziție de serviciu. În ce privește strămoșii și înainte-mergătorii lui Christos Isus, ai căror inimi erau perfecte, este profetizat, la Psalmul 45:16: „In locul părinților tăi vor fi copiii tăi, pe care îi vei pune prinți peste tot pământul”. Primind viață dela Judecătorul și Regele, Christos Isus, care-și dădu viața Sa pământească pentru ei, ei devin fiii sau copiii Săi. Pentruca acolo să fie un „pământ nou” sub „cerurile noi”, Christos Isus introduce sau instalează pe acești credincioși din vechime în funcțiune ca prinți pământești, să reprezinte împărăția cerească. Prin aceasta El îi face perfecți în funcțiune sau îi consacrază în această funcțiune princiară și

asa stabilește „pământul nou”. (Isa. 32:1). Acesta, deasemenea, este un avantaj față de aceia din omenire care vin afară dintre morți „la învierea pentru judecată”. Aci din nou se vede cum cei credincioși din vechime, cari nșuriră fără să primească făgăduința vor ajunge o „inviere mai bună”. În decursul miei de ani de domnie a lui Christos, ei vor primi binecuvântări dela Sămânța cerească a lui Abraam, prin Impărăție.

⁴¹ La încheierea domniei de o mie de ani, Satan va fi deslegat pentru ultimul timp al activității sale, înainte de nimicirea sa vecinică, și atunci va veni o ultimă probă asupra tuturor acelor care locuiesc pe fața pământului. (Apoc. 20:7-10). Prinții cu inima perfectă, cu privire la a căror perfecțiune fizică la acel timp nu poate să fie nici o îndoială, vor da exemplu pentru toate popoarele de pe pământ prin integritatea credincioasă în funcțiune, sub probă. Această probă hotărâtoare va completa perfecționarea lor. Anoi, când Christos Isus are să împărăția lui Dumnezeu, Tatăl, și a nimicit pe Satan Diavolul și pe toți aceia cari cad atunci în isbita sa, Iehova Dumnezeu va justifica sau va pronunța perfecți pe toți cei credincioși pentru viață fără sfârșit. „Dumnezeu este Cel ce îndreptățește” (1 Cor. 15:24-28; Rom. 8:33). Cei credincioși din vechime, îndreptățiți, vor trăi pentru eternitate în perfecțiune pământească.

⁴² În ce privește pe „a'te oi” ale Domnului în astăzi, ei sunt însoțitorii credincioși și împreună martori ai rămășiței Sale. (Ioan 10:16). În timp ce ei nu se bucură acum de perfecționarea pe care o are rămășița prin îndreptarea prin jertfa lui Christos, clasa „altor oi” trebuie să fie cu „inimă perfectă” față de Iehova Dumnezeu. În această privință ei trebuie să fie asemănători oamenilor credincioși din vechime, cari nu primiră acel „lucru mai bun”, pe care Dumnezeu îl pregătise pentru fiii Săi, pe cari El îi duce în slavă sus, inclusiv rămășița. Acele „oi” cari își păstrează integritatea inimii lor înaintea lui Dumnezeu în decursul acestui timp de încercare la sfârșitul lumii lui Satan, pot să speră să treacă vii prin bătălia Armagedonului și să intre în dreapta Lume Nouă.

⁴³ După aceea împărăția de o mie de ani va aduce completa lor perfecționare pe pământul paradisului. În ce privește obligațiunile lor în decursul domniei Sale de o mie de ani, Christos Isus Fiul lui David zice: „Voi avea ochii îndreptați asupra credincioșilor din țară, ca să locuiască lângă Mine (în lumea nouă); cel ce umblă pe o cale fără prihană, acela îmi va sluji. În fiecare dimineață voi nimici pe toți cei răi din țară, ca să stărpesc din cetatea Domnului pe toți cei ce săvârșesc nelegiuirea”. (Ps. 101:6,8). Aceia cari caută să servească cu inimi perfecte față de Dumnezeu, sunt înțelepți. Ei sunt aceia cărora Regele mai mare decât Solomon, le zice: „Căci oamenii fără prihană vor locui țara, și oamenii neînținați vor rămânea în ea; dar cei răi vor fi nimiciți din țară, și cei necredincioși vor fi smulși din ea”. Prov. 2:21,22.

(Watchtower din 1 Aprilie 1946)

⁴¹ Cum va fi completată perfecționarea lor la încheierea domniei de o mie de ani a lui Christos?

⁴² În ce mod trebuie „a'te oi” ale Domnului să fie perfecte acum, și cu ce speranță în vedere?

⁴³ Când va fi îndeplinită perfecționarea lor completă? și cari vor fi obligațiunile lor în acest scop?

RECTIFICARE: În numărul 24 al revistei, pag. 4, paragr. 10 rândul al șaptelea, se va citi după cum urmează: „Dumnezeu față de ei, după cum a fost exprimată”.

³⁹ Cum va fi o lor o „inviere mai bună”?

⁴⁰ Cum va fi aceasta, deasemenea, o „inviere mai bună” prin „făcerea perfectă” pentru funcțiune?

„SCHIMBAȚI”, SPRE A VEDEA PE DUMNEZEU

„Nol totl vom fl schimbați.” — 1 Cor. 15:51

IEHOVA Dumnezeu trăiește nemuritor într-o slavă cerească, care este mai presus de orice comparație și pe care niciun om nu o poate vedea sau de care să se poată apropia. Omul nu e creat spre a vedea asemenea slavă divină, din cale afară de minunată.

2 Când oamenii de știință făcură să explodeze prima bombă atomică, departe, în marele deșert al Noului Mexic, în acea dimineață fatală de luni 16 Iulie 1945, uriașul turn de oțel de care era atârnată bomba, se topi în căldura de patru trilioane de grade, care fu dezvoltată, iar un om de carne care, dela o depărtare de zece kilometri, prin ochelari negri, și-a aruncat repede o singură privire direct în explozie, a fost lovit deodată de orbire, de cea mai mare strălucire, care străfulgerase vreodată în sus acest pământ. Totuș, această izbucnire de glorie introdusă de om, nu poate fi comparată cu gloria naturală a Creatorului, care este izvorul central al oricărei energii nucleare (atomice). Omul plâpând de carne și sânge, al cărui trup este trei pătrimi apă, nu ar putea sta înaintea prezenței deplină Sale glorie și să rămână în viață. Vorbind către profetul Moise la Muntele Sinai, care ceruse să i se arate gloria lui Dumnezeu, Iehova zise: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască”. (Ex. 33:20). Creștinul apostol Pavel fu odată lovit de orbire pentru trei zile, de o vedenie cerească orbitoare, și el putea să scrie cu adevărată pricepere cu privire la Fiul lui Dumnezeu, care este chipul lui Dumnezeu, Tatăl Său: „Regele regiilor și Domnul domniilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu L poate vedea”. (1 Tim. 6:15, 16; Fapte 22:6-11; 9:3-9). Este dela sine înțeles, deci, că carnea și sângele niciodată nu pot merge în cer. Omul nu este hotărât pentru aceasta. „Carnea și sângele nu poate să moștenească împărăția lui Dumnezeu, și putrezirea nu poate moșteni neputrezirea”. (1 Cor. 15:50).

3 Odată ce înțelegem adevărul simplu și de necombătut de mai sus, suntem ajutați să fim liberi de erorile religioase, și să pricepem bine scrierile inspirate ale Sfințelor Scripturi. Credința este, convingerea de lucrurile nevăzute cu ochii naturali, și numai prin credință putem să vedem sau să cuprindem cu mintea ceva din greutatea gloriei lui Dumnezeu, așa după cum este descris în cuvântul Său scris și după cum este reflectat într-o anumită măsură în lucrurile Sale văzute, în cer și pe pământ. (Evrei 11:1; Rom. 1:19, 20). Pentruca o oarecare creatură inteligentă de pe pământ să nădăjduiască să apară în prezența înălțată a lui Dumnezeu și să vadă gloria Sa personală, asemenea creatură trebuie să se aștepte să treacă printr-o schimbare hotărâtoare în sine însuși, ceea ce înălțură pentru vecie carnea și sângele. Această „schimbare” este ceva ce nu poate fi înfăptuit de către om, nici chiar cu ajutorul științei moderne. Nici un om sănătos la minte nu ar putea pe drept să nădăjduiască a experienta o asemenea schimbare, afară numai de cazul când un asemenea lucru i-a fost făgăduit de către Atotputernicul Dumnezeu Iehova.

4 Numai Iehova Dumnezeu poate efectua o asemenea schimbare miraculoasă de creaturi, cari erau oameni de carne și sânge, spre a deveni creaturi spirituale ne-

muritoare, în stare să apară în prezența cerească a lui Dumnezeu, să-L privească și să trăiască. Iehova Dumnezeu a promis o asemenea schimbare unor anumite persoane, cari câștigă favoarea Sa specială. Această „schimbare” promisă fu multă vreme o taină sau un secret sacru. Ea nu fu destăinuită și descoperită până la venirea lui Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu. De fapt, El era primul care trebuia să treacă prin această schimbare dela carne la spirit. Aceasta este verificat prin unul dintre martorii Săi, apostolul Petru, care scrie: „Christos, deasemenea, a suferit odată pentru păcate. El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în spirit, în care S'a dus să propovăduiască spiritelor din închisoare”. (1 Petru 3:18,19, *Am. Stan. Ver. Weymouth; Rotherham; Catholic Confrat.*) În ce privește partea pe care Christos Isus o îndepline în deschiderea acestei taine înțelegerii umane, apostolul Pavel scrie lui Timotei, zicând: „Sufere împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu. El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Christos Isus, înainte de vecinicii, dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Christos Isus, care a nimicit moartea și a dus la lumină viața și neputrezirea, prin Evangheliile” (Tim. 1:8-10, *Am. Stan. Ver.*, și nota marginală: *Rotherham.*)

5 Acelaș apostol scrise mai departe informațiunea referitoare la această taină, pe care Christos i-a descoperit. Aceasta era cam doisprezece ani după moartea și învierea lui Christos, și deasemenea după ce persecuțiunile se inflăcăraseră împotriva creștinilor cu moartea multora din ei, când Pavel scrise următoarele fraților săi din Corint: „Că Christos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; ...După aceea S'a arătat la peste cincisute de frați deodată, dintre cari cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit... Și dacă n'a înviat Christos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre, și prin urmare și cei ce au adormit în Christos, sunt pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Christos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii! Dar acum, Christos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință” (1 Cor. 15:3-6, 17-20, 51-54, *Am. Stan. Ver.*).

6 Să nu scăpăm din vedere că apostolul Pavel scria lucrurile de mai sus, fraților săi creștini, și nu omenirii în general. De aceea oamenii în general nu se împărtășesc de speranța și de taina pe care Pavel le pune aici înainte. Pavel lămurește pe creștini că viitoarea lor „schimbare” este dela o stare umană la una cerească. În

miezul discuțiunii de mai sus, el arată creștinilor motivul unei asemenea schimbări radicale, când zice: „Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc. Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească împărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea” (1 Cor. 15:49, 50). Aceasta exclude cu totul eroarea religioasă că creștinii vor lua în cer organismele lor de carne și sânge. Aceasta exclude orice cuget că trupurile umane vor fi „spiritualizate” astfel încât în regatul spiritual ei se vor aduna și vor apare asemănător cu ceace erau pe pământ, un creștin cocoșat pe pământ, devenind un spirit cocoșat în cer, etc.

7 Nu există niciun fel de dovezi după judecata sănătoasă sau după Scriptură, pentru a ne închipui că creștinii „schimbați” vor apare în cer asemănători creaturilor umane imperfecte, cum erau pe pământ, sau că ei vor reprezenta sau vor intruchipa creaturile umane în general. Dimpotrivă, ei vor fi chipurile cerești a lui Dumnezeu. Tatăl lor ceresc. Deaceia în ce asemănare vor apare ei în cer, niciun creștin credincios nu știe acum. Apostolul Ioan, scriind următoarele, nu lumii ci creștinilor, zice: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubitor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s'a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că El vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El (Dumnezeu Tatăl) este curat” (1 Ioan 3:1-3, *Am. Stan. Ver.*).

NU BAZAT PE NEMURIRE UMANĂ.

8 O altă eroare religioasă este închipuirea că o asemenea schimbare dela cele pământești la cele cerești este bazată pe o nemurire interioară a sufletului uman. „nemurirea care locuiește înăuntrul lor”, după cum este numită în mod obișnuit. Aceia, cari își închipuie așa, nu

reușesc să dovedească din scrierile lui Pavel că el bazează această „schimbare” miraculoasă pe doctrina religioasă a „nemuririi proprii a sufletului omenesc”. Ceea ce apostolul Pavel discută în 1 Corinteni 15, este învierea creștinilor morți. Ca răspuns la întrebările: „Cum vor învia morții? și cu ce fel de trup vor veni ei?” Pavel răspunde deodată: „Nebun ce ești! Ce sameni tu, nu înviază, dacă nu moare mai întâi. Și când sameni, sameni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânță. Apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum vrea: și fiecărei seminte îi dă un trup al ei”. (1 Cor. 15:35-38, *Am. Stan. Ver.*). Ca dovadă pe mai departe că el scrie despre cei morți, și nu despre cei nemuritori, Pavel zice: „Căci, dacă nu înviază morții, nici Christos n'a înviat. Și dacă n'a înviat Christos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre, și prin urmare și cei ce au adormit în Christos, sunt pierduți (1 Cor. 15:16-18, *Am. Stan. Ver.*). Cei nemuritori nu pot pieri: nici nu pot ei să doarmă în moarte.

9 Este, prin urmare, indiscutabil faptul că apostolul nu bazează misterioasa „schimbare” a creștinilor credincioși, pe nicio idee de „nemurire innăscută”, ci pe minunea lui Dumnezeu a învierii morților. Prin înviere nu numai că Dumnezeu restatornicește pe creștinii credincioși la viață, ci El îi transferă dela viața dinaintea în trup omănesc la viața cerească în regatul spiritual, ca creaturi spirituale. În asemenea înviere spre viață cerească în împărăția lui Dumnezeu, creștinii cari sunt credincioși până la moarte, sunt născuți cu totul ca copii spirituali ai lui Dumnezeu. În armonie cu aceasta, Christos Isus zice: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu... Dacă nu se naște cineva din apă și din spirit, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din spirit este spirit” (Ioan 3:3-6, *Am. Stan. Ver.*).

(Watchtower din 15 Aprilie 1946)

SPERANȚA ÎN LUCRURILE CARI NU SE VAD.

ORICAT DE SURPRINZĂTOR ar putea suna per-soanelor sincere, cari au primit fără discuție sau cercetare doctrinele „creștinătății”, totuși învățătura „nemuririi innăscută a sufletului uman” este o doctrină păgână. Ea nu provine dela Iehova Dumnezeu și nu este învățată niciunde în Biblia Ebraică inspirată. Ea nu își are originea dela Christos Isus și nu este învățată niciunde în scrierile inspirate ale ucenicilor. Herodot, istoricul păgân Grec, care trăi în veacul al cincilea înainte de Christos, susține că Egiptenii păgâni erau primii cari întreținură ideea „nemuririi sufletului uman”, și de aici prezența mumiiilor lor. (ii, 123). Israelii stătură 215 ani în țara Egiptului, și totuși ceace profetul Moise scrie după scoaterea lor afară, contrazice în mod categoric asemenea învățătură a Egiptenilor, despre nemurirea umană innăscută. Moise raportează că Iehova Dumnezeu i-a zis: „Dacă cineva (sufletul) se duce la cei ce chiamă pe morți și la ghicitori, ca să curvească după ei,

imi voi întoarce Fața împotriva omului aceluia, și-l voi nimici din mijlocul poporului lui” (Lev. 20:6). Pe oricine va face în ziua aceea (ziua de ispășire) vreo lucrare oarecare, îl voi nimici din mijlocul poporului lui (Lev. 23:30). Moise a scris multe alte asemenea expresii despre moarte și nimicire a sufletelor neascultătoare de Dumnezeu.

2 În veacul al cincilea înainte de Christos, păgânul filosof Socrate, învăța pe Greci „nemurirea sufletului omenesc”. În ultima sa vorbire, înainte de a bea cupa cu otravă în celula închisorii sale, el zice: „Da, dacă moartea ar fi sfârșitul a orice lucru, într'adevăr acesta ar fi un noroc pentru cel nelegiuit să se despărțească de trupul său, și, în acelaș timp, de neleguirea sa. Dar acum, deoarece sufletul se arată față de noi nemuritor, el nu poate să aibă alt refugiu de rău, și nicio altă mântuire, decât aceea să se străduiască să devină atât de bun și inteligent cât este posibil”. Socrate mai

1 Ce fel de doctrină este aceea a „nemuririi umane”? și cum o contrazice Moise?

2 Ce învățe acel filosof grec Socrate, așa cum este citat de Plato, cu privire la suflet?

zise (și lasă ca aceia cari caută viață, să compare doctrinele religioase ale „creștinătății” cu aceasta: „Sufletul, partea nematerială, fiind de o natură atât de superioară trupului, poate el, îndată ce este despărțit de trup, să fie imprăștiat și redus la nimic, și să piară? Oh, departe să fie așa ceva. Mai degrabă acesta va fi rezultatul: Dacă el se desparte într-o stare de curățenie... bine, atunci, astfel pregătit, sufletul se depărtează în acea regiune nevăzută, care este a naturii lui proprie, regiunea divină, nemuritoare, înțeleaptă, și atunci partea lui urmează să fie fericită într-o stare în care el este eliberat de frică și dorințe sălbatice, și de alte rele ale umanității, și-și petrece restul existenței sale cu Dumnezeu”. Cel mai de seamă ucenic al lui Socrate, Plato, astfel îl citează în lucrarea sa intitulată *Phaedo*.

³ Acest filosof Socrate și ucenicul său Plato, amândoi cari credeau în dumnezeii păgâni, și nu în Iehova Dumnezeu, erau în mod incontestabil păcătoși. Profetul lui Iehova, Ezechiel, învăța în veacul de dinaintea lui Socrate, și, în directă opoziție cu ceace învăța Socrate și Plato, el zice: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezechiel 18:4, *Douay*). Cu cine era Isus Christos de acord în discuția Sa despre suflet? cu Socrate și cu Plato, sau cu Moise și cu Ezechiel? Christos Isus era, de acord cu Moise și cu Ezechiel și cu toți ceilalți profeți inspirați ai lui Iehova Dumnezeu. Din profețiile lor, Isus și ucenicii Lui făcuseră dese citațiuni, spre a arăta că ei erau profeți adevărați.

⁴ Cugetul că apostolii lui Isus și creștinii credincioși din primul și al doilea veac după Christos crezură în nemurirea umană, este un cuget religios greșit. Este bine cunoscut că secta religioasă Catolică, învață doctrina despre „purgator”, sau o stare intermediară (de mijloc) a sufletelor umane după moarte, pentru curățirea lor prin chinuri, înainte de a fi admise în cer. Ea bazează această doctrină a „purgatorului” pe teoria nemuririi sufletelor umane. Forțat să dovedească această învățătură despre purgator și nemurire, cardinalul american James Gibbons, în cartea sa intitulată: „Credința părinților noștri”, zice, în capitolul 16, despre „purgator, etc., paragraful 12: „Această interpretare nu este a mea. Ea este glasul unanim al părinților creștinătății”. Cardinalul Gibbons se referă la scriitorii de odinioară, astfel ca Augustin, care trăi de la 354-430 d. Chr.; și Irenaeus, din veacul al doilea, care scrisese *Adversus Haereses (Impotriva Rătăcirilor)*, etc.; și Clement din Alexandria (160-220), care scrisese trei cărți intitulate „Pedagogul”; deasemenea și Tertulian (160-240), care scrisese *De Anima (Despre suflet)*, *De Resurrectione Carnis (Despre Invierea Cărnii)*, etc.

⁵ Ca referință pe mai departe, să menționăm deasemenea pe Theophilus din Antiochia, din veacul al doilea, care scrisese trei cărți *Ad Autolyicum*; și Arnobius, din veacul al treilea, care scrisese șapte cărți *Contra Gentes (Impotriva Păgânilor)*; și Athanasius din Alexandria (296—373 d. Chr.), care luă parte la Consiliul de la Nicea la 325 d. Chr. și care scrisese *De Incarnatione Verbi (Despre Incarnarea Cuvântului)*.

⁶ Acum urmează doi preoți distinși ai „creștinătății”,

³ Ce învăța Ezechiel cu un veac înainte despre suflet? și cu cine era Christos Isus de acord în această controversă?

⁴ 5 (a) Pe ce doctrină își bazează catolicismul învățătura despre „purgator”? și la cine se referă Cardinalul Gibbons pentru sprijin?

⁶ (a) Ce rol a îndeplinit Augustin în fixarea credinței referitoare la nemurire? (b) Cine sa opunea unei asemenea idei păgâne greșite? dar care învățătură a fost luată în mod greșit ca venind de la Christos?

cari declară lucruri surprinzătoare cu privire la creștinii credincioși din primele trei veacuri. Într-o carte intitulată: „Evoluția nemuririi” Doctor S. D. McConel, pe atunci rector al bisericii tuturor sufletelor, din orașul New York, spune despre confuzia ce o aveau primii convertiți, cari încercară să armonizeze fetele lor credințe religioase cu creștinismul și zice: „Aceia cari erau Greci, aduseră la noua religie ideea lui Plato, că sufletul individual este indestructibil (nu poate fi nimicit), fiind de fapt o parte din substanța spiritului lui Dumnezeu. Cei de origină Romană, cari nu moșteniseră nicio credință într-o viață viitoare de orice fel, erau mai bine pregătiți spre a pricepe adevărul lui Christos. Influența opusă a tuturor acestor resturi a filosofiei vechi, produse o confuzie și nesiguranță a minții care nu fu clarificată timp de cinci veacuri. Atunci îndemânatecul Augustin, omul care fixă liniile de cugetare ale lumii civilizate din veacul al șaselea până la al nouăsprezecelea, LUA DOCTRINA LUI PLATO A NEMURIRII INASCUTA A SUFLETULUI, o despărți de învățătura despre pribegia sufletului, și câștigă pentru ea un crezământ general care o ținu până astăzi...

„Tertulian, în tratatele sale „Despre Suflet” și „Despre Invierea Cărnii”, dă pe departe cea mai deplă prezentare a ceace în mod obișnuit se crede în cercurile sale; dar este cu totul imposibil a o armoniza cu el însuși, sau cu ceilalți scriitori creștini ai aceleiași perioade. În rezumat, cu toate acestea el lasă impresia, confirmată după aceea și stabilită de Augustin, că el crede că sufletul ar avea o existență independentă de a lui proprie, și ca fiind dela propria sa natură (care nu poate fi nimicit). Adevărul în acest caz, pare a fi, că după cum influența Grecă câștigă dominația în biserica de timpuriu, doctrina lui Plato a nemuririi naturale, pe care ea o adesea cu sine, urma să fie primită. Cugetul se opunea dela început ca fiind distrugător însăși existenței creștinismului. Theophilus (Ad Autolyicum II.27), Irenaeus (Adv. Haeres. II. 34), Clement din Alexandria (The Pedagogues, I. 3), Arnobius (Cont. Gent. II. 24), și cel mai cu greutate dintre toți, Athanasius, în tratatele sale despre Incarnarea Cuvântului lui Dumnezeu, luptară cu totul înflăcărat împotriva ei ca o eroare păgână, care reduse la nimic lucrarea lui Christos.

„Ei au fost înfrânți, cu toate acestea, și concepția care este în mod josnic curentă astăzi, despre un suflet nemuritor și un trup muritor, fură unite împreună în mod treacător, apoi despărțite, iar apoi reunite într-o personalitate neșteritoare. Răspândirea ei a produs mai multă confuzie și a împiedecat lucrarea lui Christos printre oameni, mai mult decât toate celelalte piedeci laolaltă. O teorie păgână s'a născut atât timp ca un adevăr creștin elementar, încât acum, când lumea inteligentă este bine dispusă să primească și să priceapă descoperirea lui Isus despre o viață viitoare, PLATO STA ÎN CALE ȘI ÎN MOD GREȘIT ÎNVĂȚATURILE LUI SUNT LUATE ÎN GENERAL CA VENIND DELA CHRISTOS”. Paginile 45-48 din *Evoluția Nemuririi* (1901).

⁷ În plus, într-o carte intitulată „Câștigarea Nemuririi”, Profesorul Frederick Palmer, A. B., D. D. (învățat în artele libere și Dr. în Teologie), pe atunci un membru al Facultății de Teologie din Harvard, zice: „M'am

⁷ (a) În această privință, cum se descebeste credința creștinilor ortodocși din primele veacuri creștine, de aceea a asonumitai ortodoxii de astăzi? (b) Este nemurirea în mod necesar și arbitrar impusă asupra oamenilor, sau cum este ea dobândită?

străduie să expun în mod sumar origina doctrinei despre o viață viitoare, dela apariția ei în istoria Evreiască, trecând prin era creștină, până în prezent. Făcând aceasta, ajungem la constatarea, că credința care era socotită ortodoxă în primele veacuri creștine, era diferită într-o anumită privință demnă de notat, de ceace în mod general este socotit ca ortodox astăzi. Căci în timp ce o privim ca potrivită și creștină, a susține că nemurirea este în mod necesar înăscută în om, aceasta era pe atunci privită ca nepotrivită și necreștină, întrucât **VEDEREA SINGURILOR CREȘTINI ADEVARAȚI FIIND ACEEA-CA NEMURIREA ERA PREȚUL BIRUINȚII SPRE A FI CAȘTIGAT PRIN IMPARTĂȘIREA CU CHRISTOS.**

„Eu nu pot decât să cuget că ortodoxia lor era mai înțeleaptă decât a noastră. Căci eu sunt sigur, și multe persoane sunt de aceeași părere, că marele obstacol în calea credinței într-o viață viitoare, este părerea înspăimântătoare a marelui mulțimi, a majorității omenirii după unii teologi, care, se susține, este condamnată la existență conștientă în nenorocire și chin pentru vecie. Astfel trebuie să fie rezultatul, dacă existența vecinică este o necesitate înăscută în omenire. Dar dacă aceasta este supusă la anumite condițiuni; dacă sufletul nu este în mod necesar nemuritor, ci poate deveni astfel; dacă nereușita de a atinge nemurire provine din cauze obișnuite, nearbitrare (nearbitrar din partea lui Dumnezeu), și atinge un rezultat, pe care noi îl vedem aci, reprezentat în înlăturarea treptată a decăderii vieții, atunci cei ce merg spre lumea următoare sunt scăpați de frică și făcuți inteligenți, aproape veritabil.

„Nemurirea ca o trebuință, mi se pare a avea puțin de spus despre ea însăși. Ca un țel ce urmează să fie atins, este prețul chemării înalte a lui Dumnezeu în Christos Isus”. Paginile 9-11 ale prefeței (1910).

SUFLETUL.

⁸ Nemurirea, ca o trebuință înăscută în toate sufletele umane, este sprijinită numai de superstițiile și învățăturile păgâne și ateiste. Nu se vorbește absolut nimic despre ea în Biblia inspirată din cer, cuvântul infailibil al lui Iehova Dumnezeu. Mai degrabă decât să apelăm la unii din așa numiții „Părinți” ai celui de-al doilea, al treilea și al patrulea veac al acestei „ere creștine”, să mergem îndărăt la izvoarele originale și să ne procurăm adevărul inspirat dela Isus și dela ucenicii Săi.

⁹ Apostolul Pavel explică că sunt creaturi pământești cu trupuri potrivite vieții umane, și că sunt creaturi spirituale cu trupuri adaptate zicând: „Dacă este un trup firesc (sau trup sufletesc), este și un trup spiritual, după cum este scris: *Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu*; al doilea Adam (Christos Isus) a fost făcut un spirit dătător de viață”. (1 Cor. 15:44,45, Douay) Pavel citează din Genesa 2:7, care zice: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s'a făcut astfel un suflet viu”. (Douay). Aceasta dovedește că creatura vie, persoana însăși, este sufletul. Aceasta desaproabă idea lui Plato despre „suflet”, partea nematerială, fiind de o natură atât de superioară față de trup” (paragraful 2, pagina 5). Suflarea de viață, care este nevăzută omului,

se unește cu trupul în care ea este suflată, și aceste două în funcțiune, compun împreună sufletul viu uman.

¹⁰ În Biblie, existența unei persoane ca un suflet viu uman, este numită *suflet*. Că sufletul uman și această existență a sufletului nu sunt nemuritoare și indestructibile. Isus declară, zicând: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să PIARDA ȘI SUFLETUL și trupul în gheena”. (Mat. 10:28, Douay) Iad, sau Gheena, după cum este numit în originalul grecesc, nu este locul lui Dumnezeu pentru păstrarea sufletelor pentru toată eternitatea în chin, ci este locul Său pentru nimicirea sufletelor în mod vecinic. Avertizând despre aceea că o persoană egoistă merge într-o asemenea nimicire a sufletului, Isus zise: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da omul în schimb pentru sufletul său? (Mat. 16:26, Douay). Pierderea sufletului cuiva, înseamnă pierderea oricărui drept, oricărui privilegiu, oricărui ocaziuni sau posibilități pentru existența sufletului în viațoarea lume nouă, pe care promite Dumnezeu să o creeze.

¹¹ Ca o dovadă pe mai departe că sufletul omenească nu este nemuritor, ci poate fi nimic, și că el moare la moartea unei persoane, ucenicul Iacob scrie: „Primiți cu blândețe cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele. Fraților, dacă s'a rătăcit vreunul dintre voi dela adevăr, și-l întoarce altul să știți că cine întoarce pe un păcătos dela rătăcirea căii lui, va mântui UN SUFLET DELA MOARTE, și va acoperi o sumedenie de păcate”. (Iacob 1:21; 5:19,20, Douay). Apostolul Petru deasemenea dovedește că sufletele păcătoase sunt nimicite de Dumnezeu când spune cum Christos Isus este marele Profet pe care L-a prezis Moise, zicând: „In adevăr, Moise a zis părinților noștri: *Domnul Dumnezeuul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine, pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine (ORICE SUFLET) nu va asculta de Proorocul acela, VA FI NIMICIT CU DESAVARȘIRE din mijlocul norodului*”. (Fapte 3:22,23, Douay). Christos Isus este citat, la Luca 9:56, ca având plăcere nu să nimicească sufletele umane, ci să le mântuiască și să le păstreze. El zicea: „Căci Fiul Omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască”.

¹² Sufletele omenești neascultătoare sunt nimicite de judecata lui Dumnezeu, dar aceia cari cu credincioșie urmează pe Christos, ca membri ai bisericii și trupului Său, câștigă prețul nemuririi în cer, pe care ei o caută. Așa afirmă apostolul Pavel, zicând: „Dreapta judecată a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume, va da viață vecinică celor ce prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și NEMURIREA; și va da mânie și urgie celor ce, din spirit de gâlceavă, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire. Necaz și strâmtorare va veni peste orice suflet omenească care face rău: întâi peste Iudeu, apoi peste Grec, Slavă, cinste și pace va veni însă peste oricine face binele: întâi peste Iudeu, apoi peste Grec”. (Rom. 2:5-10, Douay). Asemenea nemurire sau neputrezire primesc urmașii credincioși ai lui Christos, nu în clipa morții, ci la vremea învierii din moarte, după cum este arătat la 1 Corinteni 15, citat mai sus.

¹⁰ Că înseamnă Gheena pentru suflet și ce înseamnă pierderea sufletului cuiva?

¹¹ Ce zice Iacob și Petru în ce privește nimicirea sufletului?

¹² (a) Cum arată Pavel că neputrezirea sau nemurirea este un preț și când îl vor primi câștigătorii? (b) În ce corespund toate scripturile în ce privește sufletul și nemurirea?

⁸ Unde găsim noi adevărul despre acest subiect?

⁹ Că este sufletul uman, după cum este explicat de către apostolul

(paragr. 5, pagina 3). / Toate scripturile. Bibliei; prin urmare, sunt de acord că sufletul uman nu este nemuritor, ci că atunci când un om moare el moare ca un suflet și el ar pieri dacă nu ar fi o înviere din morți; și că, la înviere, membrii credincioși ai bisericii lui Dumnezeu sunt ridicați la viață și glorie cerească și în acel moment ei se îmbracă în nemurire, sau devin suflete cerești nemuritoare, asemenea lui Christos Isus.

PRIVIND LUCRURI CARE NU SE VĂD.

¹³ Nu ideea lui Plato a posedării nemuririi umane înmăscută a sufletului, ci adevărul biblic despre învierea morților, era acela pe care-l susținea Pavel prin toate greutățile și primejdiile serviciului său, în calitate de propovăduitor al Evangheliei Împărăției. Credința sa nedzruncinată în puterea lui Dumnezeu de a scula morții, este exprimată în aceste cuvinte: „Însă fiindcă avem același spirit de credință, potrivit cu ceea ce este scris: „Am crezut, deaceia am vorbit!” (Ps. 116:10) și noi credem, și deaceia vorbim. Și știm că Cel ce a înviat pe Domnul Isus, ne va învia și pe noi împreună cu Isus, și ne face să ne înfățișăm împreună cu voi. Căci toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru, pentruca harul mare, căpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu”. (2 Cor. 4:13-15), *Weymouth*). Nu moartea trupului uman, ci învierea din morți este poarta prin care fiecare creștin încercat și probat intră în gloriile cerești promise și în cinste cu Christos Isus, Fiul domnitor al lui Dumnezeu.

¹⁴ Prin urmare, un creștin care este activ neobosit pe teren ca un martor al lui Iehova Dumnezeu, nu trebuie să fie fricos și descurajat, dacă găsește că serviciul lui Dumnezeu este cu totul obositor pentru carne, dacă trupul său se epuizează (trece) și puterea sa fizică slăbește. În timp ce el lucrează în serviciul Evangheliei Împărăției, omul său din afară poate să se epuizeze și să piară. Adică, ceea ce el apare pe din afară a fi ca o creatură din carne și sânge, poate să îmbătrânească și să se ruineze prin multă strămtorare din partea dușmanilor Evangheliei Împărăției. Cu toate acestea, cu cât mai mult continuă în serviciu ca martor al lui Dumnezeu, cu atât mai tare devine, pe zi ce trece, în interior, atât în credință și în speranță, cât și în tărie și devotament spiritual. El este astfel reînnoit în fiecare zi, și această reînnoire interioară îi dă mai mult decât numai tărie fizică spre a rămâne în mod statornic activ în serviciul lui Dumnezeu, în ciuda întregii opoziții și primejdii. Ceea ce el este în interior, sau acest Eu din lăuntru, îl susține, și acesta se exprimă prin organismul său de carne exterior și ține mintea și trupul său tare în serviciul creștin.

¹⁵ Creștinul loial ține tare la lucrarea încredințată lui Dumnezeu și rabdă toate necazurile, persecuțiunile și suferințele, și chiar și moarte, cari vin asupra lui din partea servilor Diavolului. Prin aceasta el se dovedește pe sine vrednic prin Christos, pentru gloriile Împărăției cerești, pe cari Dumnezeu le-a rezervat pentru servii Săi credincioși. Mărturisind intru dovedirea puterii susținătoare a unei astfel de speranțe pentru lucruri cari nu se

văd cu ochiul natural, apostolul Pavel continuă să zică: „Deaceia, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară trece, totuș omul nostru din lăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o gretuată vecinică de slavă. Pentrucă noi nu ne uităm la lucrurile cari se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile cari se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt vecinice.”

(2 Cor. 4:16-18, *Weymouth*). Deaceia, dacă noi vedem că ceea ce este temporar sau trecător se epuizează (trece) și se stinge în moarte, noi nu trebuie să ne necăjim. Speranța noastră este îndreptată spre lucruri vecinice mărești în noua lume a dreptății lui Dumnezeu. Nu există comparație între aceste două soiuri de lucruri.

¹⁶ „Știm, în adevăr”, continuă apostolul către frații săi creștini, „că, dacă se desface casa noastră pământească a cortului nostru trupesc, avem o cădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână ci este vecinică. Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc, negreșit dacă atunci când vom fi îmbrăcați nu vom fi desbrăcați de el”. (2 Cor. 5:1-3). Preoțimea catolică și protestantă, care pune învățăturile socratice ale lui Plato, în locul învățăturilor lui Christos, iau cuvintele de mai sus ale lui Pavel ca dovadă că sufletul omenesc este nematerial, că el locuiește nevăzut în lăuntru trupului uman, și că la moarte el părăsește acest „inveliș uman” și merge într-o „lume nevăzută a nemuritorilor”. Dar Pavel nu zice „știm” ceva despre asemenea învățături ale filosofului păgân grec Plato sau Socrate, ci avertiză pe colegii săi creștini, zicând: „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Christos”. (Col. 2:8) Pavel credea în Christos, care învăța că sufletul uman nu este nemuritor, ci destructibil (poate fi nimicit) și că primul om fu făcut un suflet viu și că toți oamenii urmași ai lui Adam sunt deasemenea suflete cari mor din pricina păcatului. Deaceia Pavel este greșit interpretat de către preoțimea catolică și protestantă. Aceasta nu numai că a pus pe Plato în locul lui Christos, ci a pus deasemenea și pe Satan Diavolul în locul lui Christos; deoarece Diavolul încercă să liniștească temerile Evei de a păcătui împotriva lui Dumnezeu, intrucât i-a zis: „Hotărit că nu veți muri” (Gen. 3:4).

¹⁷ Nu trebuie să pierdem niciodată din minte că Pavel scria fraților săi creștini, și nu oamenilor din lume. Acestor frați le scrisese el: „Dar cetățenia noastră este în ceruri de unde și așteptăm ca Mântuitorul pe Domnul Isus Christos; El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile” (Filip 3:20, 21, *Am. Stan. Ver.*). Acești cetățeni ai cerului se tăgăduiră pe sine ca creaturi umane intrucât s'au predat cu totul și fără rezerve lui Dumnezeu prin Christos, pentruca să facă voia lui Dumnezeu. Răspunzând invitației lui Isus, ei s'au predat de bună voie sau au pierdut viața lor pământească în serviciul lui Dumnezeu, pentruca să poată găsi viață cerească cu Christos Isus în Împărăția Sa. (Mat. 16:24,25). Dumnezeu primi această consacrare a lor față de El prin Christos, Dumnezeu îi îndreptăți prin sângele de jertfă a lui Christos și apoi îi

¹³ În ce-l întărea credința pe Pavel în serviciul său? și ce este prin urmare poarta spre gloriile cerești?

¹⁴ Pentruca nu trebuie creștinul activ să se necăjească de epuizarea (tracarea) sa pe din afară? și ce îi dă mai mult decât puterea fizică ca să meargă înainte?

¹⁵ Cum se dovedește creștinul vrednic de gloriile cerești? și la ce trebuie el să privească spre a primi putere și tărie?

¹⁶ Ce interpretare dau preoții religioși cuvintelor lui Pavel din 2 Corinteni 5:1-3? dar care era poziția lui Pavel împotriva acestora?

¹⁷ Având în vedere felul cum și către cine se adresează Pavel precum și cerințele lui Dumnezeu pentru ei, cum știm noi că cuvintele lui Pavel nu se referă omniei în general?

născu prin spiritul Său de viață spre un viitor în cer, spre o speranță de viață în regatele nevăzute ale gloriei cerești. Cu totul potrivit Pavel scrisese acestor copii spirituali ai lui Dumnezeu: „Insuși spiritul adevăratește împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Christos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El. Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” (Rom. 8:16-18). Aceste fapte nu permit ca cuvintele lui Pavel din 2 Corinteni 5:1-3 să fie aplicate omenirii în general.

15. Vechii Egipțeni credeau într'un suflet nemuritor care locuiește înăuntrul trupului uman, și prin urmare mumificarea (au îmbalsamarea cadavrului ca să nu putrezească) cadavrele morților lor, pentru ca sufletul, despărțit de trup la moartea trupului, să se poată întoarce în acelaș trup propriu în ziua de judecată. Dar nimic din ceea ce scrie Pavel în 2 Corinteni, capitolul 5, nu este de acord cu asemenea eroare păgână a „sufletului nemuritor”.

16. Când vorbește despre „casa pământească a cortului” creștinilor ca fiind desfăcută la moarte, Pavel în niciun caz nu aseamănă trupul nostru uman unui cort, care să fie dăruit la moarte, pentru ca să fie ridicat și instalat din nou pentru un suflet nemuritor, depărtat, spre a se reîntoarce la el și să-l locuiască din nou în ziua învierii și judecării! Dacă, după cum zice Pavel, „în cortul acesta gemem apăsăți”, pentru ce ar dori un suflet nemuritor să se reîntoarcă și să locuiască din nou asemenea trup uman? Aceasta ar supune asemenea suflet nemuritor la gemere vecinică în astfel de trup. Sau aceasta ar însemna că sufletul nemuritor părăsise „clădirea lui Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, vecinică în ceruri” astfel încât să ia din nou locuința în casa părăsită odinioară, la moarte. Pavel nu avea cugetul sau dorința ca la înviere să se întoarcă la viață în trupul de carne. Aceasta este clar din cuvintele sale la Romani 7:23-25, unde zice: „Dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Christos, Domnul nostru!” Pavel dorea o complectă eliberare de acest trup păcătos, muritor, și nu ca la înviere să fie din nou îmbrăcat cu el.

20. Prin cuvântul *desfăcut* (sau *katalúein* în textul original Grecesc), Pavel nu se referea la dărâmarea sau desfacerea unei construcții spre a o clădi din nou, ca și când Israeliiți desfăcură cortul sfânt pentru ca să-l mute într'un nou loc în pustie. Prin *desfăcut* Pavel se referea la nimicirea sau complectă descompunere a trupului uman, pentru ca niciodată să nu mai fie restatormic pentru viață viitoare. Isus întrebuișă acelaș cuvânt când zise cu privire la templul lui Irod din Ierusalim, pe care legiunile Romane sub conducerea lui Titus îl distruseră la anul 70 d. Chr.: „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămânea aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată (*katalúein*).” (Mat. 24:2; Marcu. 13:2; Luca 21:6) Gamaliel întrebuișă acelaș cuvânt,

când zise cu privire la activitățile apostolilor lui Christos: „Nu mai necăjiți pe oamenii aceștia, și lăsați-i în pace! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este dela oameni, se va nimici; dar dacă este dela Dumnezeu, n-o veți putea nimici (*katalúein*).” (Fapte 5:38, 39) Pavel întrebuișă din nou cuvântul când scrisese: „Așa dar să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră. Să nu nimicești (*katalúein*), pentru o mâncare, lucrul lui Dumnezeu”. (Rom. 14:19, 20). „Căci, dacă zidesc iarăși lucrurile, pe cari le-am stricat (*katalúein*), mă arăt ca un călcător de lege”. Gal. 2:18.

21. Apostolul, prin urmare, nu transmitea creștinilor o icoană a unei învieri în care sufletele nemuritoare să ocupe din nou aceleași trupuri cari fuseseră descompuse în moarte. Căce Pavel zicea la 2 Corinteni 5:1, era că creștinii de pe pământ trăiesc o viață în carne plâpândă, care este supusă descompunerii, și aceasta este la ce se referă ca la omul de afară care pierce. (2 Cor. 4:16); Dar în locul unei astfel de vieți pământești în carne, sau în locul unei vieți ca suflete pământești, ei speră să câștige și vor câștiga, dacă vor fi credincioși, viață ca suflete spirituale cerești, viață într'o „clădire a lui Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, vecinică în ceruri”. Aceasta va fi viață în spirit. Asemenea lui Christos Isus, ei vor muri sau vor fi puși în moarte în carne, dar vor fi făcuți vii în spirit. (1 Petru 3:18).

22. Cu toate acestea, Pavel arată că în ziua sa și în toate veacurile de atunci încoace, până la întemeierea Împărăției lui Dumnezeu prin Christos Isus, această descompunere a „casei pământești a acestui cort”, nu era să fie urmată nemijlocit de împăcarea creștinilor cu trupurile spirituale neșupuse putrezirii în cer. În schimb, creștinii cari mor în decursul acelei perioade de timp, trebuie să „doarmă în Isus”. Ei trebuie să doarmă somnul morții în speranța de a fi deșteptați la viață cerească după ce împărăția lui Dumnezeu este stabilită și Christos Isus vine în împărăție. (1 Tes. 4:13,14). Deaceia cu privire la Ștefan, care fu omorât cu pietre după ce spuse viziunea sa despre „Fiul omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu”, este scris că Ștefan „a ingenunchiat, și a strigat cu glas tare: Doamne, nu le ținea în seamă păcatul acesta! Și după aceste vorbe a adormit”. Biblia nu spune că sufletul său nemuritor părăsi în aceeași clipă trupul său mort, bătut cu pietre, și-și luă sborul în cer spre a sta cu Christos Isus de-a dreapta lui Dumnezeu. (Fapte 7:55-60).

23. În decursul acestei perioade de adormire sau așteptare a stabilirii împărăției, acești creștini morți sunt ca „desbrăcați”. Adică, ei sunt ca desbrăcați nețrând nici în carne nici în spirit. În decursul timpului în care Christos Isus era mort în mormânt pentru trei zile, El deasemenea fu astfel „desbrăcat”, așteptând „să fie făcut viu în spirit”. El nu fu lăsat desbrăcat astfel mult timp, pentru că „sufletul Său nu fu lăsat în locuința morților, și trupul Lui nu va vedea putrezirea”. (Fapte 2:31). Adică, Isus nu fu lăsat fără viață în iad, în Hades sau în groapă; viața Sa nu fu lăsată victimă mormântului. Prin puterea învierii, Iehova Dumnezeu, Tatăl Său, îl restatormic la viață, dar la viață în ceruri pe care Isus o

21. Ce înțelegea Pavel, atunci, în ce privește descompunerea casei pământești a cuiva, și despre clădirea lui Dumnezeu pregătită pentru cineva?

22. Pentru ce „adormiră” Ștefan și ceilalți creștini credincioși? și până când în mod necesar?

23. (a) Care ore stătea creștinilor în decursul acestui „somn”? (b) Era Isus altădată în această stare? și pentru ce nu văzu El putrezirea?

18. 19. (a) Ce ora ideea religioasă Egipteană în ce privește sufletul? (b) Ce argumente ale lui Pavel arată că cuvintele sale din 2 Corinteni 5:1-3 nu sunt de acord cu asemenea idei Egiptene?

20. Ce înțelegea Pavel prin cuvântul „desfăcut”? și ce dovadă are în Scriptură în ce privește acel înțeles?

lăsase pentruca să devină om. În ce privește trupul de carne, în care murise, acesta nu văzu putrezire, întrucât nu fu lăsat să putrezească în groapă; dar apostolul Pavel zice că „casa pământească a cortului acestuia” era „desfăcută”. Exact cum fu aceasta desfăcută, nu este spus în Scriptură, cu excepția că aceasta era prin minunea lui Dumnezeu. După aceea, când apăru văzut ucenicilor Săi, Isus întrebunță puterea pe care o întrebunțaseră ingerii înainte Lui, materializându-și trupuri de carne, spre a se face văzuți ochilor umani. Deaceia, ca în cazul lui Isus, tot așa cu urmașii Săi credincioși: în înviere ei sunt „îmbrăcați”.

NU DORNIC DE A MURI.

²⁴ Pavel nu era dornic de a muri, pentruca să fie în măsură de a pune jos responsabilitățile și greutățile serviciului său în calitate de slujitor al noului legământ al lui Dumnezeu. El știa că pentru el a muri însemna a fi „desbrăcat” în moarte, adormit în groapă și așteptând învierea. În adevăr, el gemea în carne din cauza imperfecțiunilor ei și din cauza necazurilor pe care dușmanii Evangheliei le aduseră asupra lui, dar ei nu dorea să părăsească serviciul pământesc al lui Dumnezeu atât de repede cât era posibil și să înceteze dela privilegiul suferinții pentru justificarea numelui și suveranității universale a lui Iehova. El nu dorea moartea și starea ei desbrăcată a somnului în groapă. Ceeace el dorea în mod stăruitor, era întoarcerea lui Christos la stabilirea împărăției lui Dumnezeu, pentruca el să poată fi îmbrăcat cu vieața cerească. Aceasta era forța cuvintelor sale, când zicea: „Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsăți; nu că dorim să fim desbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celalt peste acesta”.

²⁵ Aceasta este în armonie cu expresia lui Pavel în închisoare, referitor la ceea ce el prefera: „Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic; ci că acum, ca totdeauna, Christos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin vieața mea, fie prin moartea mea. Căci pentru mine a trăi este Christos și a muri este un câștig. Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; și nu știu ce trebuie să aleg (din aceste două lucruri). Sunt atras în două părți: așa dori (al treilea lucru, anume) să mă mut (grecește: *analúein*) și să fiu împreună cu Christos, căci ar fi mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup”. Filip. 1:20-24. *Am. Stan. Ver.*

²⁶ *The Emphatic Diaglott* traduce cuvintele de mai sus ale lui Pavel la Filipeni 1:23 după cum urmează: „In schimb, sunt foarte preșat de două lucruri; — (eu am o dorință arzătoare pentru întoarcerea lui Christos și să fiu împreună cu El, deoarece aceasta este foarte de dorit”). Asemenea traducere este deoarece singurul alt loc unde acest cuvânt grecesc *analúein* apare în Biblie, este la Luca 12:36, unde Isus zice ucenicilor Săi: „Și să fiți ca niște oameni, cari așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă (*analúein*) dela nuniă, ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă”. Ceeace Pavel dorea să trăiască mai departe în carnea imperfectă sau să moară și să fie desgolit și desbrăcat în somnul morții, era întoarcerea Domnului și învățătorului său Christos Isus.

Pavel știa că atunci va fi înviat la vieață în „clădirea lui Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, vecinică în ceruri”, și astfel Pavel va fi, atunci, „împreună cu Christos”.

²⁷ Exprimându-și încă mai departe dorința de a nu fi desbrăcat în moarte până la timpul învierii ci să fie împreună cu Christos și să fie încoronat cu prețul nemuririi, Pavel scrie: „Chiar în cortul acesta deci, (noi creștinii) gemem apăsăți; nu că dorim să fim desbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celalt peste acesta, pentruca ce este muritor în noi, să fie înghițit de vieață”. (2 Cor. 5:4). Nu moartea, ca sfârșit al ingr. jorărilor, gemerilor și apăsărilor pământești, era ceea ce dorea Pavel, deoarece moartea nu desbracă numai de trup ci ne răpește deasemenea și privilegiile de a servi pe Dumnezeu și pe poporul Său în carne. Pavel dorea vieață nemuritoare în ceruri, ca el să poată prin aceasta servi lui Iehova pe vecie împreună cu Christos Isus. Aceasta însemna o înghițire a stării muritoare de către vieață, care are loc la învierea creștinilor, când Christos reîntors îi chiamă afară din morminte. Minunata „schimbare” care are loc atunci cu membrii adormiți sau morți ai „trupului lui Christos”, Pavel o descrie la 1 Corinteni 15:42,44, 54, zicând: „Așa este și învierea morților. Trupul este sămănat în putrezire, și înviază în neputrezire; este sămănat în ocară, și înviază în slavă; este sămănat în neputință, și înviază în putere. Este sămănat trup firesc, și înviază trup spiritual. Dacă este un trup firesc, este și un trup spiritual. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință”.

FIE ACASĂ SAU DEPARTE.

²⁸ O astfel de schimbare miraculoasă dela starea naturală la starea spirituală, niciodată nu fu pusă înaintea lui Adam în Eden. Aceasta nu fu pusă înaintea urmașilor săi după ce moartea intră în lume prin păcat. Apostolul limitează speranța unei asemenea schimbări mărețe, la aceia cari au fost născuți de spiritul lui Dumnezeu, spre a deveni copiii Săi spirituali, și cari sunt membri ai „trupului lui Christos”. Pavel zice: „Și Cel ce ne-a făcut pentru aceasta, este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna spiritului”. (2 Cor. 5:5). Adică, în vederea acestei schimbări, Dumnezeu făcu pe acești creștini credincioși să fie „creaturi noi” ca membri ai „trupului lui Christos”, și deaceia ei se conduceau pe ei înșiși în mod deosebit de oamenii din lume și au în vedere o soartă sau viitor deosebit (2 Cor. 5:17).

²⁹ Mai mult încă, ca o garanție și primă arvună a vieții spirituale pentru care Dumnezeu i-a pregătit, El a vărsat asupra lor spiritul sfânt sau forța Sa activă. În zilele apostolilor, cari își puneau mâinile peste credincioșii botezați, darul acestui spirit de la Dumnezeu era însoțit de daruri diferite, date acelor cari primeau spiritul, astfel ca darul vorbirii în limbi străine, darul interpretării astorfel de limbă, darul profeției, darul minunilor, etc. Pavel vorbește despre această garanție spirituală în prima parte a acestei a doua scrisori către Corinteni, pe cari Dumnezeu îi unsese cu spiritul Său: „Și Cel ce

²⁴ Pentruca gemerea lui Pavel în acest trup nu-l făcu dornic să moară; și ce are dorințe se ce mai sincer?

²⁵ ²⁶ În conformitate cu Filipeni 1:23 dorea Pavel să se desbrăcească imediat de această vieață, sau ce dorea el mai mult și pentruca?

²⁷ Pentruca, dorea Pavel să fie „îmbrăcat peste” mai degrabă decât să fie „desbrăcat”?

²⁸ Înaintea cui a pus Dumnezeu această speranță a „schimbării” și cum i-a pregătit El pentru aceasta?

²⁹ Cum a dat Dumnezeu unora ca acestora „arvuna spiritului”?

ne întărește împreună cu voi, în Christos, și care ne-a uns, este Dumnezeu. El ne-a și pecetluit, și ne-a pus în inimă arvuna (garanția, cauțiunea) spiritului]. (2 Cor. 1:21,22). Numai acei unși și cari au o asemenea garanție sau cauțiune a spiritului lui Dumnezeu, au oarecare motiv să nădăjduască într-o schimbare dela starea umană la starea spirituală în viață. Spiritul lui Dumnezeu dat lor acum, este garanția amanet pentru ei, a unei învieri cerești.

²⁹ Preoții religioși, catolici și protestanți deopotrivă, au batjocurit Turnul de Veghere pentru că atrage atențiunea asupra acestei învieri cerești, înviere care trebuie să fie nevăzută sau invizibilă ochilor omului. Ei nu consideră că învierea lui Christos Isus era nevăzută soldaților de pază la mormântul Său. Acei soldați văzură numai ingerul care se cobori în slavă să dea piatra la o parte, și să descopere un mormânt gol; dar pe Christos cei înviați ei nu-L văzură. Numai ucenicii Săi credincioși li văzură după aceea arătându-Se în carne prin materializări pe loc. Dar, deoarece cuvântul scris al lui Dumne-

zeu trezește această speranță a unei învieri spirituale sau cerești, ce nu poate fi văzută de om, și deoarece ei au garanția spiritului lui Dumnezeu, adevărații creștini merg mai departe în credință că această schimbare prin înviere va fi răsplata lor finală, dacă rabdă credincioși ca servi ai lui Dumnezeu și ca urmași ai Fiului Său. Apostolul Pavel aruncă raze de lumină asupra acestei încrederi a credinței și speranței, când scrie: „Așa dar, noi totdeauna suntem plini de încredere; căci știm că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul, pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere. Da, suntem plini de încredere, și ne place mult mai mult, să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul. Deaceia ne și simim să-L fim plăcuți, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă”. (2 Cor. 5:6—9).

³⁰ În legătură cu propriul caz al lui Isus, pentru ce nu trebuie să se batjocorească învierea cerească din cauză că este nevăzută? și pentru ce pot creștinii să aibă credință în asemenea înviere nevăzută?

(Continuare în numărul 5)

A D U C E R E L A P E R F E C Ţ I U N E

„Pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n'ajungă ei la desăvârșire fără noi” —

Evrei 11:40, Twentieth Century N. T.

IEHOVA Dumnezeu a făcut un aranjament iubitor și milostiv, în deplină păstrare a strictei sale justiții, prin care păcătoșii coboritori dela Adam, pot să câștige vicață vecinică, în noua lume a dreptății. Acesta devine o mare binecuvântare pentru toți aceia cari primesc asemenea favoare divină.

² Promisiunea lui Dumnezeu de a da o asemenea binecuvântare fu făcută, la timpul Său bine stabilit, unui prieten pământesc al Său. Acesta era patriarhul Abraam, care este numit tatăl acelor cari cred în Iehova Dumnezeu. Această promisiune, care fu făcută lui Abraam și pe care Dumnezeu se obligă să o îndeplinească, sună astfel: „Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” (Gen. 12:2, 3). Cu mai mult de douăzeci și cinci de ani mai târziu, în prezența iubitului fiu al lui Abraam, Isaac, Dumnezeu zise lui Abraam lângă altarul de pe muntele Moria: „Te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrășmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea?” (Gen. 22:17, 18). După aceea oameni de credință au așteptat să vie acea Sămânță, pentru că să poată să primească binecuvântarea prin ea. Acea Sămânță fusese într-adevăr promisă chiar în grădina Eden. Când Dumnezeu condamnă la nimicire pe acel Șarpe vechiu, Satan Diavolul, pentru că a condus pe Adam și pe Eva în păcat, Dumnezeu zise acelui Șarpe vechiu: „Vrășmașie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcăiul.” — Gen. 3:15.

³ Până în ziua de astăzi, Evreii ortodocși cugetă că această Sămânță promisă lui Abraam ar urma încă să vie. Ei cugetă că ea va fi un Mesia pământesc sau uman și că Evreii ca o națiune, împreună cu acest Mesia, vor compune sămânța lui Abraam, asemenea stelelor și asemenea nisipului de pe țărmul mării, în care toate națiunile și familiile pământului vor fi binecuvântate. Dar nici Evreii nici Păgânii nu trebuie să ghicească în ce privește faptul cine este Mesia sau Sămânța pentru binecuvântarea tuturor celor vrednici. Petru, un apostol al lui Isus Christos, după mai mult de cincizeci de zile dela moartea și învierea lui Isus, zise Evreilor în templul din Ierusalim: „Voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului, pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Abraam: Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta. Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvînteze, întorcând pe fiecare din voi dela fărâdelegile sale.” (Fapțe 3:25, 26). Aceasta arată că binecuvântarea constă din a face pe oamenii păcătoși să se întoarcă dela fărâdelegea lor, și a-i elibera de efectele producătoare de moarte ale acestei stări de naștere în păcat și adăcându-i astfel în relațiune cu Iehova Dumnezeu, marele Binecuvântător prin Christos Isus.

⁴ Apostolul Pavel sprijinește pe Petru în învățătura că Christos Isus este Sămânța prezisă a lui Abraam, pentru că Pavel zice: „Acum, făgăduințele au fost făcute lui Abraam și seminței lui. Nu zice: Și semințelor (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: Și seminței tale, adică Christos.” Apoi, spre a arăta că alții vor fi binecuvântați cu înaltul privilegiu de a fi asociați cu Christos Isus în biserică sau adunare, unde nici Evreu nici Păgân nu este favorizat sau păgubit, Pavel adaugă: „Toți cari ați fost botezați pentru

² Cum orăte Petru Evreilor cine este Sămânța binecuvântării? și ce este binecuvântarea?

⁴ Cum sprijinește Pavel identificarea lui Petru? și cum ajunge sămânța lui Abraam asemenea stelelor și asemenea nisipului?

¹ Ce aranjament făcu Iehova pentru păcătoșii urmași ai lui Adam?
² Cui și cum fu declarată în timpurile de odinioară făgăduința lui Dumnezeu de a ocroti o asemenea binecuvântare?

Christos, v'ați îmbrăcat cu Christos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Christos Isus. Și dacă sunteți ai lui Christos, sunteți sămânța lui Abraam, moștenitori prin făgăduință". (Gal. 3:16, 27-29). Prin asocierea acestor credincioși botezați care cred, cu Christos Isus în împărăția cerurilor, Sămânța promisă a lui Abraam, devine numeroasă întocmai ca stelele și ca nisipul de pe țărmul mării. Binecuvântarea lor finală este aceea a vieții cerești.

PERFECȚIUNE NECESARĂ

⁵ Standardul lui Dumnezeu este cel al perfecțiunii, și El cere perfecțiune acelor cu cari tratează și cărora le dăruiește binecuvântările Sale, după cum este scris: „Când a fost Abraam în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, Iehova i S'a arătat, și i-a zis: Eu sunt Dumnezeuul cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană (perfect, alte trad.)" (Gen. 17:1, *Am. Stan. Ver.*) Ori Abraam moștenise păcat și imperfecțiune dela Adam. De aceea Dumnezeu nu a înțeles și nu a pretins că Abraam trebuia să fie în mod absolut fără păcat și să nu facă niciodată o greșală. Dumnezeu știa că aceasta era o imposibilitate pentru Abraam. Astfel Dumnezeu continua să primească dela Abraam jertfe pe altarul, pe care erau aduse în mărturisirea păcatului lui Abraam și trebuința sa pentru o jertfă perfectă pentru păcate. De aceea perfecțiunea pe care o porunci Dumnezeu lui Abraam, era ca să fie întreg și complet în credința sa în Dumnezeuul cel Atotputernic și ca el să fie cu totul predat Lui, servind și ascultând pe Dumnezeu precum și urmând îndrumările Sale. Inima și mintea sa nu trebuia niciodată să se incline spre falșii dumnezei ai păgânilor sau să facă compromise cu ei. El nu trebuia nicidecum să se dea înapoi dela legământul în care intrase cu Dumnezeu, prin întoarcerea înapoi la lumea din care Dumnezeu îl scosese odinioară. De asemenea el trebuia să învețe și să conducă sămânța sau urmașul său în această credință și supunere față de Dumnezeu și promisiunile Sale. Că Abraam a dovedit asemenea perfecțiune, o mărturisește însuși Domnul Dumnezeu. (Gen. 18:17-19 și 26:5). Arătând prin faptele sale credința sa sub încercările pe cari Dumnezeu le permise asupra sa, Abraam arată integritatea credinței. Iacob 2:22 zice: „Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită”.

⁶ Fiul lui Abraam, Isaac, și Iacob, nepotul său, îl urmau pe calea perfecțiunii înaintea lui Dumnezeu; dar niciunul din ei nu trăi să vadă venirea Semânței și să primească binecuvântarea promisă. Cu privire la aceasta este scris: „In credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au unat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ”. — Evrei 11:8-13.

⁷ Încă mai de vreme decât Abraam, era un om de credință cu privire la care a fost întrebuit termenul *perfecțiune*. Citim: „Dar Noe a căpătat milă înaintea lui Iehova. Iată cari sunt urmașii lui Noe. Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe um-

blă cu Dumnezeu”. „Iehova zise lui Noe: „Intră în corabie, tu și toată casa ta: căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni.” (Gen. 6:8, 7:1, *Am. Stan. Ver.*) Intocmai ca și străbunicul său Enoch, Noe umbla cu Dumnezeu. Socotind dela Adam, Enoch era al șaptelea om în linie directă, și Noe era al zecelea. Zece este un număr scriptural, care simbolizează perfecțiune pământească. Cu toate acestea, nu în această privință era Noe „perfect între cei din vremea lui”. Noe care a trăit șasesute de ani înainte de potop, a văzut un număr de generațiuni născute pe acest pământ, și aceștia erau contemporanii săi. În mijlocul acestor generațiuni sau contemporani corupți, nelegiuși, Noe rămase perfect înaintea lui Dumnezeu, întrucât își păstră integritatea sa înaintea Lui. Adică Noe niciodată nu a fost clătinat în credință față de Dumnezeu. El niciodată nu făcu loc adorațiunii oarecăruia dintre falșii dumnezei din vremea sa. El a lucrat cu credință în adevăratul Dumnezeu, a predicat dreptatea și s'a ținut prin rugăciune atât de strâns de Dumnezeu cât a putut, întrucât a adus jertfe și a privit după Sămânța promisă a „femeii” lui Dumnezeu. În această privință el putea întruni cerințele lui Dumnezeu în mod ireproșabil (fără pată), în ciuda defectelor naturale și a lipsurilor în carne.

⁸ Despre o perfecțiune asemănătoare cu a lui Noe citim în legătură cu un om care a trăit scurt după vremea lui Abraam: „Era în țara Uț un om care se numea Iov. Și omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu, și se abătea dela rău.” Perfecțiunea lui Iov fu și mai mult scoasă în evidență, după ce Diavolul își bătu joc de încrederea lui Dumnezeu pe care și-o puse în neprihănirea lui Iov. El declară că el putea să facă pe Iov să blesteme pe Dumnezeu, dacă Dumnezeu i-ar lăsa mână liberă să-l necăjească fără cruțare. După mai multe încercări, încrederea lui Iehova în Iov se dovedi a fi bine întemeiată. „Domnul a zis lui Satan: Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate dela rău, și tu Mă îndemni să-l pierd fără pricină”. (Iov. 1:1, 8; 2:3). Alte încercări dureroase asupra lui Iov, dovediră că Dumnezeu avea dreptate, deoarece Iov ținca să-și desfășure întru totul sâmbatamentul față de Dumnezeu, întrucât refuză să se întoarcă dela El și să-L defaima în urma atacurilor Diavolului. (Iacob 5:10, 11). Cât de diferită este calea de credincioșie și de răbdare a lui Iov, de aceea a multor religioniști ai „creștinătății”, cari sufăr astăzi necazurile pe cari Satan Diavolul le aduce asupra omenirii, deoarece el a fost aruncat jos din cer, dela întemeierea împărăției cerești a lui Dumnezeu în 1914! — Apoc. 12:12.

⁹ David, păstorul din Betleem, pe care Dumnezeu îl ridică să fie rege peste națiunea lui Israel, era altul care dovedi asemenea perfecțiune, în ciuda slăbiciunii și a lipsurilor carni sale. Deși atins de nedreptatea moștenită dela Adam, inima sa sau afecțiunea sa mintală, niciodată nu s'a îndepărtat dela Iehova Dumnezeu, ca Cel cărui trebuia să I se închine. De mai multe ori a fost cuprins de păcate grele; dar el niciodată nu arătă iubire pentru păcat. De fiecare dată el se umilea pe sine și se căia cu sinceritatea inimii, întorcându-se la Dumnezeu pentru milă, întrucât a primit mustrările lui Dumnezeu, fără a se răscula sau a se plânge. El își găsea plăcere în adorațiunea lui Iehova și făcu toți pașii ce îi erau posibili, spre

⁵ Ce fel de perfecțiune cere Dumnezeu lui Abraam? și ce mărturie este că Abraam a dovedit asemenea perfecțiune?

⁶ Cum arătară Abraam, Isaac și Iacob că lei așteptară binecuvântarea promisă prin Sămânță? dar pentru ce nu e primită?

⁷ Cum era Noe „perfect între cei din vremea lui”?

⁸ Ce zice și arată dorea de seamă cu privire la perfecțiunea lui Iov?

⁹ Cum arătară Abraam, Isaac și Iacob că ei așteptară binecuvântarea...

a înălța și înainta adorațiunea lui Dumnezeu în decursul domniei sale. Deaceia Dumnezeu spuse despre David că ar fi un „om după inima Mea, care va împlini toate voiele Mele”. (Fapte 13:22; 1 Sam. 13:14). Fiind cu toată inima sa pentru Domnul Dumnezeu, David muri credincios. El împlini porunca pusă înainte în Deuteronomul 18:13: „Tu să fii perfect față de Iehova Dumnezeul tău”. (*Am. Stan. Ver.*). Și, să se ia notă, această poruncă fu adăugată după avertismentul lui Dumnezeu către Israeliti de a nu cădea în cultul religios al națiunilor păgâne de împrejurul lor.

¹⁰ Fiul și urmașul lui David la tron, Solomon, dădu un îndemn asemănător Israelitilor, pe vremea când sfinți templul nou clădit din Ierusalim. El zise: „Pentruca toate popoarele pământului să poată cunoaște că Iehova este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El! Inima voastră prin urmare să fie perfectă față de Iehova Dumnezeul nostru, cum este astăzi, ca să urmați legile Lui și să păziți poruncile Lui”. (1 Regi 8:60, 61, *Am. Stan. Ver.*). Este trist că trebuie să menționăm că Regele Solomon, în zilele bătrâneții sale, lăsă inima sa să se îndepărteze și să se abată dela adevărata închinare, și el nu umblă asemenea lui David, tatăl său, „în integritatea inimii”. Darea de seamă cu privire la Solomon spune: „Când a îmbătrânit Solomon, nevestele i-au plecat inima spre alți dumnezei; și inima nu i-a fost perfectă (românește, în totul) față de Iehova Dumnezeul său, cum fusese inima tatălui său David.” — 1 Regi 9:9; 11:4, *Am. Stan. Ver.*

¹¹ După aceea se raportează că au domnit regi Abiam și Amafia, dar nu cu inimi perfecte față de Dumnezeu asemenea inimii strămoșului lor David. (1 Regi 15:1-3; 2 Cron. 25:2). Inima Regelui Iosafat fu întărită în căile lui Dumnezeu și el pregăti sau își puse inima să caute pe Dumnezeu. Când numi un nou corp de judecători prin tot regatul său, el le zise: „Voi să lucrați în frica de Iehova, cu credință și cu o inimă perfectă (curăție de inimă, *trad. românească*)... Întăriți-vă și lucrați, și Iehova să fie cu cel ce face binele.” (2 Cron. 17:6; 19:3, 8-11; *Am. Stan. Ver.*). Când Regele Ezechia fu aproape de moarte din cauza unei bube rele, el strigă către Dumnezeu, zicând: „Doamne, adu-Ți aminte că am umblat înaintea Feței Tale cu credincioșie și curăție de inimă (în adevăr și cu o inimă perfectă, *Versiunea Americană Standard*), și am făcut ce este bine înaintea Ta.” — 2 Regi 20:1-3.

IN REALTATE

¹² Iehova Dumnezeu recunoscă pe aceia ale căror scopuri ale inimii sau minții erau drepte și plăcute Lui, și El era totdeauna gata să le ajute să facă voia Sa. După cum profetul Hanani spuse Regelui Asa: „Căci Domnul își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă (perfectă față de El, *Am. Stan. Ver.*) a Lui.” (2 Cron. 16:9). Aceasta este o făgăduință mângâietoare și sigură pentru toți aceia cu astfel de inimi, astăzi. Cu toate acestea, indiferent de curăția lor și integritatea inimii și minții, aceia oameni credincioși din vechime n'au fost ridicați la reala perfec-

țiune fizică sau în carne. Deși starea plăcută a inimii lor le ajută să învingă slăbiciunile lor carnale sau să țină în frâu pornirile lor păcătoase innăscute, totuși niciunul din ei n'au fost îndreptășiți spre viață vecinică. Dacă Dumnezeu i-ar fi făcut astfel perfecti sau i-ar fi îndreptășiți spre viață vecinică, ei nu ar fi murit. Dar ei priviră înainte spre aceea binecuvântare, și așteptară făgăduința lui Dumnezeu cu privire la aceasta, când ar veni Mesia, Christos. Dar ei toți trăiră înaintea scesirii Sale, și de aceea muriră fără să vadă făgăduința divină împlinită și fără să apuce împlinirea ei.

¹³ Spre a deschide calea spre perfecțiune reală, era necesar mai mult decât perfecțiune sau integritate și curăție de inimă. Era necesară o jertfă adusă lui Dumnezeu, spre a ridica pe oameni cu o astfel de stare de inimă din neputința pe care fapta rea a lui Adam în Eden, o aduse asupra tuturor urmașilor săi. Adam transmise urmașilor săi o stare păcătoasă și defectuoasă a trupului și a minții, și deaceia prin naștere ei veniră într-o stare condamnată înaintea lui Dumnezeu. Rezultatul era după cum este declarat de către apostolul Pavel la Romani 3:9-19; și să se fie seamă că Pavel zise aceste lucruri după ce Evreii fuseseră sub legea lui Moise mai bine de cincisprezece veacuri. Pavel zise: „Fiindcă am dovedit că toți, fie Iudei, fie Greci, sunt sub păcat, după cum este scris: Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar... Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar... pentruca orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” — Rom. 3:9, 10, 12, 19, 23.

¹⁴ Deaceia nici un om care-și trăgea existența dela Adam, nu putea să-și depună viața sa pentru pritenii săi și să spera să-i elibereze de sub condamnarea divină, dându-le o stare perfectă înaintea lui Dumnezeu, liberă de păcat și lipsuri. Unul ca acesta, murind astfel, ar fi o jertfă imperfectă și nu ar putea fi primită. O jertfă imperfectă nu ar putea procura perfecțiune pentru alții. Aceasta fu preumbrat în mod tipic prin legea pe care Dumnezeu o dădu Israelitilor prin Moise. Pentru a procura eliberarea lor din sclavie în Egipt, Dumnezeu ceru ca Israeliti să jertfească mielul de Paște; și legea lui Dumnezeu zise: „Mielul vostru să fie, fără cusur, de parte bărbătească, de un an.” (Ex. 12:5). Pentruca jertfele să poată fi aduse după aceea într'un mod bine primit, Dumnezeu făcu pe fratele lui Moise, Aaron, și pe fiii săi precum și pe urmașii lor de parte bărbătească, să fie preoți pentru nașunea Evreiască. Spunându-le ce pertfe ar fi potrivite pentru ei ca să aducă pe altarul Său, Dumnezeu zise acestor preoți Leviți ai casei lui Aaron: „Să nu aduceți niciuna care să aibă vreun cusur, căci n'ar fi primită... să fie fără cusur, ca să fie primită; să n'aită niciun cusur în ea.” — Lev. 22:18-25.

¹⁵ Spre a fi perfectă în ajutorul omului, jertfa trebuia să fie egală cu viața perfectă a lui Adam, care fusese creat perfect și după chipul și asemănarea lui Iehova Dumnezeu. Dreptate exactă trebuia să guverneze în această chestiune, pentrucă legea lui Dumnezeu zicea: „Viață pentru viață, ochiu pentru ochiu, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior”. (Deut.

¹⁰ Cum a predicat Regele Solomon asemenea perfecțiune, dar cum a dat creaș în inșiși în legătură cu aceasta?

¹¹ Ce zice dorea de seamă în legătură cu Abiam și Amafia, Iosafat și Ezechia, în ce privește asemenea perfecțiune?

¹² (a) Cum se arată Dumnezeu față de cei cu inimi perfecte? (b) Fost-au cei cu inimi perfecte din vechime ridicați la perfecțiunea trupă? și pentruce?

¹³ Ce era necesar pentru deschiderea căii spre asemenea perfecțiune? și pentruce?

¹⁴ În conformitate cu legea lui Dumnezeu, pentruce nu putea niciun urmaș al lui Adam să dea o asemenea jertfă lui Dumnezeu?

¹⁵ Spre a fi perfectă în ajutorul omului, ce se cerea jertfei, ceea ce excludea astfel pe urmașii lui Adam?

19:21; Ex. 21:23-25). Deoarece Adam păcătuse și pierduse perfecțiunea sa umană și dreptul la viață, iar reții urmași, săi fiind deci lipsiți de slava lui Dumnezeu, nici unul din ei nu putea da o jertfă perfectă spre a face pe oameni perfecți. Numai mîzuna putere a Atotputernicului Dumnezeu putea să ajute omenirea din această situație omenească imposibilă: și iubirea și înțelepciunea lui Dumnezeu făcură aceasta prin intermediul Fiului Său, care deveni Christos Isus.

¹⁶ Acest Fiu iubit trăia cu mult înainte de Adam, pentru că El era prima creațiune a lui Dumnezeu și era deosebit de folosit de Dumnezeu la crearea lui Adam. Deaceia Christos Isus nu-și trăgea viața Sa prin Adam. Viața Sa perfectă și fără cusur fu transferată din gloria cerească jos pe pământ, în trupul pe care puterea lui Dumnezeu îl pregătise pentru El în mira fecicării Evreice din seminția lui Iuda. În acest mod Isus fu născut ca un copil perfect, și El creșu la vârsta de bărbat în perfecțiunea ei. Deaceia El putu fi jertfa perfectă necesară. Cu toate acestea, ca cineva să aducă o jertfă trebuia să fie un preot. El trebuia să fie chemat și ales de Dumnezeu. El trebuia să fie instruit de către Dumnezeu pentru serviciu preotesc și trebuia să fie consacrat de către Dumnezeu pentru preoție. Atunci se născu Ioan Botezătorul din casa preotească a lui Aaron; dar Isus nu era născut astfel, pentru că El era născut din seminția lui Iuda, ca un urmaș direct al Regelui David. Isus fu astfel exclus de a deveni un preot spre a aduce jertfe de animale, pe altarul templului din Ierusalim.

¹⁷ Până la venirea lui Isus, toate jertfele de animale, pe cari preoții levitici ai casei lui Aaron le aduseseră pe altarul din templu, nu aduseră perfecțiune niciunui din Evrei. Sănoele acelor jertfe de ispășire, ne care marele preot îl aducea în partea dinăuntru a Sfintei Sfintelor templului, nu reuși să spele păcatele națiunii Evreiești. El nu o îndreptătea sau nu o făcea dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Pentru acest motiv, acele jertfe de ispășire trebuiră să fie repetate an după an. Ele puteau fi jertfe de animale fără cusur, dar ele nu erau jertfe umane, având valoare de viață egală cu aceea a perfectului Adam în Eden. Deaceia, dacă perfecțiunea în carne urma să vină, trebuia să fie o nouă preoție și o nouă jertfă. Dumnezeu se îngriji de amândouă. Deoarece Isus nu putea să devină preot prin coborîre dela Levitul Aaron, Iehova Dumnezeu îl făcu un mare preot printr'un jurământ special. Dumnezeu nu îl făcu un preot după ordinul lui Aaron, ci un preot după ordinul lui Melchisedec, care era rege al Salemului și preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt, în zilele lui Abraham. Dumnezeu prezise aceasta în Psalmul 110:1-4, unde Regele David scrisse cu privire la Domnul Isus: „Iehova a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Tale. Iehova va întinde din Sion toașagul de cărmuire al puterii Tale, zicînd: Stăpânește în mijlocul vrășmașilor Tăi. Iehova a jurat și nu-l va părea rău (sau nu se va schimba): Tu ești preot în veac după ordinul lui Melchisedec”. (Am. Stan. Ver.).

¹⁸ Să se observe, acum, cum explică apostolul Pavel

¹⁴ Cum putea omul Christos Isus să fie jertfa necesară? Să se observe: El să fie spre a aduce asemenea jertfă?

¹⁷ Pentru ce era necesară o preoție deosebită de aceea a Fiului lui Aaron și o jertfă nouă? Să cum se îngriji Dumnezeu de amândouă?

¹⁸ (a) Dacă nu în conformitate cu calificățiunile fizice, cum făcuse Isus un preot asemenea lui Melchisedec? (b) Pentru ce era necesară o preoție levitică să fie mai mulți decât unul? și ce dovedește acest fapt?

această schimbare a preoției pe o nouă bază, la Evrei 7:15-28: „Lucrul acesta se face și mai luminos când vedem ridicându-se, după asemănarea lui Melchisedec, un alt preot, pus nu prin legea unei porunci pămăntești, ci prin puterea unei vieți nepieritoare. Fiindcă iată ce mărturisește (Psalmul 110) despre El: „Tu ești preot (cât timp?) în veac, după rânduiala lui Melchisedec!” Astfel, pe deoparte, se desființează aici o poruncă de mai înainte, din pricina neputinței și zădărniceii ei — căci legea n'a făcut nimic desăvârșit — și pe de alta, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu. Și fiindcă lucrul acesta nu s'a făcut fără jurământ, Isus S'a făcut preot prin legământul Celui ce l-a zis: „Domnul a jurat, și nu se va căi: Tu ești preot în veac!” prin chiar faptul acesta El s'a făcut chezașul unui legământ mai bun (decît cel vechi prin Moise). Mai mult, acolo au fost preoți în mare număr, pentru că moartea îi împiedeca să rămână pururea”. Și acest fapt de pe urmă dovedește că zecile de mii de preoți Catolici, cari mor și urmează să fie schimbați și înlocuiți de către alții, în realitate nu aduc nicio curățire de păcate prin repetatele lor ceremonii de „liturghie”.

¹⁹ Continuând, apostolul arată pentru ce Isus ca preot poate să aducă mîntuire completă sau perfectă acelor cari tin tare la credința lor în Christos. Apostolul arată diferența dintre Isus și preoții Evrei și Catolici, zicînd: „Dar El fiindcă rămâne în veac, are o preoție care nu trece dela unul la altul. Deaceia și poate să mîntuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei. Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri; care n'are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când S'a adus jertfă pe Sine însuși. În adevăr legea (lui Moise) pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată legea, pune pe Fiul, care este desăvârșit (sau consacrat, făcut perfect) spre a fi mare preot pe vecie.” — O traducere americană.

²⁰ Dacă Isus era fizical și mintal perfect, „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși,” și avînd drept la viață vecinică, cum se explică faptul că apostolul aci în cartea Evreilor vorbește cel puțin de două ori despre Isus ca fiind făcut perfect? El arată că urmașii lui Christos, pe cari Dumnezeu îi adoptă să fie o parte din „sămînța lui Abraam”, în realitate devin ai lui Dumnezeu. Pe acești fii Dumnezeu îi duce în gloria cerească cu Christos Isus. Conducătorul și Căpetenia mîntuirii lor. Pavel zice: „Dar pe Acela, care a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decît îngerii, adică pe Isus, îl vedem încununat cu slavă și cu cinste (în cer), din pricina morții, pe care a suferit-o; pentru că prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. Se cuvenea, în adevăr, ca Acela (Dumnezeu) pentru care, și prin care sunt toate, și care voia să ducă mulți fii la slavă, să desăvârșească (să facă perfect, alte trad.), prin suferințe pe Căpetenia mîntuirii lor.” (Evrei 2:9, 10). În ce mod „perfect”? întrebăm noi.

²¹ Deoarece prin suferințe fu făcut Christos Isus per-

¹⁹ Pentru ce poate Isus să mîntuiască pe cei mai mulți dintre cei ce cred și prin câte jertfe?

²⁰ De câte ori menționează Pavel în Evrei pe Isus ca fiind făcut perfect? și pentru ce apare aceasta curios?

²¹ Le ce adaugă ceva această perfecționare, la jertfa sau lui Isus însuși și în ce mod?

fect. El nu era perfect astfel pe vremea când fu botezat în apă și uns cu spiritul lui Dumnezeu la râul Iordan, pentru că suferințele Sale veniseră după aceea. Suferințele nu adăugară nimic la jertfa de răscumpărare a lui Isus, care era perfectă în ea însăși. Dar ele adăugară ceva la Isus ca Mare Preot uns al lui Dumnezeu. Ce? O supunere dovedită sau credincioșie și integritate dovedite, cari răspunseră tuturor falselor acuzațiuni pe cari toți dușmanii lui Iehova Dumnezeu le puteau îngrămădi asupra Marelui Său Preot. Această supunere dovedită arată pe Isus a fi în mod perfect vrednic de încredere și capabil să-I fie încredințată funcțiunea de Mare Preot, și de aceea aceasta îl arată a fi cu totul calificat sau destoinic spre a fi Servul principal și Justificatorul lui Dumnezeu. Să citim deci Evrei 5:5-10 cu privire la faptul cum a tras El foloase din suferințele Sale.

22 „Tot așa și Christos, nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are dela Cel ce l-a zis: Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut. Și, cum zice (Dumnezeu) iarăși într'alt loc: Tu ești preot în veac, după rânduijala lui Melchisedec. El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi, către Cel ce putea să-L izbăvească dela moarte și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiul, a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit. Și după ce a fost făcut perfect (desăvârșit, românește) (prin asemenea suferințe), S'a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii vecinice, căci a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot după ordinul lui Melchisedec.” — *Am. Stan. Ver.*

23 Sub suferințe din partea lui Satan și a demonilor, precum și a agenților lor pe pământ, Isus, în zilele vieții Sale pământești, a dovedit o deplină ascultare față de Dumnezeu asemenea căreia El nu a prătat niciodată înaintea, în decursul timpului de când Dumnezeu îl aduse în existență ca „începutul creațiunii lui Dumnezeu”. El arată astfel că avea calitatea sau demnitatea de încredere pentru cea mai înaltă și cea mai de încredere funcțiune, la care Dumnezeu putea să-L numească, lucru pe care l-a și făcut. Și astfel, deasemenea, prin suferințe, Isus se făcu destoinic pentru a fi Mare Preot, al lui Dumnezeu. Dacă fiii lui Dumnezeu, pe care El îi duce în slava cerească, ar asculta de Christos Isus ca de Căpetenia mântuirii lor, ei trebuie să asculte sau să urmeze exemplul Său. Adică, ei trebuie să sufere din mâna dușmanului pentru ca să dovedească, după cum a făcut și Căpetenia lor, deplina lor supunere față de Dumnezeu. Pe nicio altă cale nu pot ei să devină destoinici să trăiască și să domnească cu El, sore a „fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos”, și să domnească cu El o mie de ani”. — Apoc. 20:4,6; 2 Tim. 2:11, 1.

24. În timpurile vechi, Aaron, marele preot, intra în Sfânta Sfintelor tabernacolului și stornia sângele jertfelor de ispășire înaintea scaunului de îndurare al lui Dumnezeu. Dar în anul 33, Christos Isus se înalță la cer și se prezintă înaintea lui Iehova Dumnezeu cu valoarea perfectă jertfe umane, făcând astfel o complectă prezentare a jertfei Sale ca Mare Preot. El a făcut aceasta numai după ce mai întâi suferi ocări și chin chiar până la moarte, spre a-și dovedi supunerea Sa absolută și fără

defect față de Dumnezeu. Cu această calificatiune, Christos Isus fu făcut perfect ca Mare Preot al lui Iehova, întrucât fu ridicat dintre morți, nu în carne pe care o depusesese ca o jertfă, ci în spirit, ca o complectă „nouă creaătură” spirituală, (1 Petru 3:18. *Am. Stan. Ver.*). Astfel facerea Sa perfect în realitate, a însemnat introducerea Sa în funcțiunea Sa de Mare Preot în ceruri, în imediată prezență a lui Dumnezeu. El atinse punctul culminant sau situația cea mai înaltă a funcțiunii, când sezu de-a dreapta lui Dumnezeu, ca al doilea după Dumnezeu, și mai înalt decât toți ceilalți în univers. Acesta era actul final al consacrării lui Isus în această funcțiune sublimă de Mare Preot. Aceasta era în acelaș timp o perfecționare și o consacrare a Lui pentru totdeauna.

25 Fără îndoială, în acest sens citim, la Evrei 7:28: „În adevăr, legea (lui Moise) pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului (lui Dumnezeu), făcut după ce a fost dată legea (fiind rostit prin Regele David în Psalmul 110:4), pune pe Fiul, care este consacrat (desăvârșit) pentru vecie.” (Versiunea autorizată) Sau, după cum citim acest verset într'o versiune modernă: „Căci legea numește ca mari preoți pe niște oameni, cari erau supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului, care fu dat după ce veni legea, numi un Fiul făcut perfect pentru vecie”. (*Am. Stan. Ver.*)* În prima traducere a Bibliei, anume, Versiunea greacă Septuaginta a Scripturilor Ebraice, cuvântul tradus aci cu „făcut perfect” (teleioun) este deasemenea întrebuițat de un număr de ori spre a traduce cuvântul Ebraic a (se) consacra, astfel ca la Leviticul 21:10; Exodul 29:34, 35; Leviticul 8:22, 28:33; versete cari rugăm să se citească. (Traducerea C. Thomson); Astfel fiecare din traducerile de mai sus din Evrei 7:28 este corectă, deoarece a fi făcut perfect în legătură cu aceasta, cuprinde cugetul de a fi consacrat unei funcțiuni sacre sau a fi instalat în aceasta, deoarece persoana consacrată sau instalată și-a complectat pregătirea ei pentru aceasta. Aceasta a făcut-o Isus în supunere și integritate (neprihănire) fără defect. †

URMAȘI FĂCUȚI PERFECȚI

26 Purtarea credincioasă a lui Isus ca Mare Preot, rezultă în perfecțiunea pentru urmașii Săi ascultători, cari sunt făcuți parte din sământa lui Abraam, ca fii ai lui Dumnezeu. Cum? Deoarece aceasta le dă o reală curățire de păcat prin sângele jertfei Sale. Astfel le este dată o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu, sau o libertate de conștiință de păcatului și de condamnarea la moarte în ochii lui Dumnezeu. Aceasta nu era cu puțință prin jertfele de animale, pe cari preoții Leviți ai casei lui Aaron le aduceau în tabernacolul cel dintâi sau tipic, după cum zicea (Pavel) la Evrei 9:8-14, 24: „Câtă vreme stă în picioare cortul (tabernacolul) dintâi, Aceasta era o asemănare (sau simbol) pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe, cari nu pot aduce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvârșirea cerută de cugetul

* Deasemenea și The Emphatic Diaglott; Douay Catholic; Rotherham; Moffat; Weymouth; Noul Testament Twentieth Century; Siriac; etc.

† Pentru traducerea cuvântului grecesc „teleioun” este corectă fie ce „consacrați” sau ce „făcut perfect”?

26 Pentru curățirea credincioasă a lui Isus după cum este declarat în Evrei 9:8-14, 24, rezultă în perfecțiunea pentru ucenicii Săi credincioși?

21 Pentru ce a suferit Isus și ce deveni El prin aceasta?

22 Ce calitate arăte astăzi Isus și cum „ascultă de El” cei ce cred ce Autorul vecinicii lor mântuirii?

23 Cum era Isus „făcut perfect” sau „consacrat pentru totdeauna”?

24 Cum este declarat în Evrei 7:28?

lui... Dar Christos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică... cu cât mai mult sângele lui Christos, care, prin soiritul cel vecinic, S'a adus pe Sine însuș jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de fantele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!" ..Căci Christos n'a intrat într'un locaș de închinare făcut de mână omenească după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. — *Am. Stan. Ver.*

27 Fiind astfel făcut perfect în conștiință, "fără îndoială că acești urmași ascultători ai lui Christos, sunt „îndreptățiți” de către Dumnezeu prin sângele lui Isus și din pricina credinței lor. Prin urmare condamnarea lui Dumnezeu de deasupra lor a fost ridicată, și ei au o stare perfectă înaintea lui Dumnezeu, după carne. — Rom. 5:1, 9; 8:33.

28 Când explică cum iertfa lui Christos, adusă o singură dată, realizează astfel de perfecțiune pentru creștini, de care jertfele deseori repetate după legea mozaică, nu putea să realizeze, apostolul scrie, la Evrei 10:1-14 (*Am. Stan. Ver.*): „In adevăr, legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe, cari se aduc neîncetat în fiecare an, să facă perfecti pe cei ce se apropie. Altfel, n'ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiți odată, n'ar mai fi trebuit să mai aibă cumostință de păcate? Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe: căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele”.

29 Trebuința ca acele jertfe preumbritoare să fie repetate în mod continuu, era, deoarece ele nu nutură să șteargă în realitate vina de păcat, ci lăsară pe închinător cu conștiința de păcat, care cerea noi jertfe aduse de către preoți umani imperfecti. Acest fapt adevărat cu privire la jertfele Evreiești, arată că așa numita „jertfă catolică de parastas” este imperfectă și fără valoare spre a șterge răcatul și să elibereze pe cineva de chinurile suferinței. Întocmai ca și iertfa Evreiască, fantul că parastasil catolic încează să fie iertfit zilnic, pe mii de altare de către mii de preoți miritori, arată că nu a adus nici o iertare de păcate: altfel pentrue ar trebui să fie repetat? Fiecare nou parastas aduce aminte închinătorului de păcatele sale, întocmai după cum au făcut aceasta jertfele Evreiești: și aceasta arată că parastasele de dinainte nu au procurat nici o stare perfectă, îndreptătită, liberă de condamnare a închinătorului înaintea lui Dumnezeu. Mai departe, deoarece aceste parastase au fost adăugate de către preoții catolici jertfei originale a lui Christos, parastasul nu numai că dovedește lipsa lui de valoare și slăbiciunea lui, ci deșteaptă deasemenea cugetul că propria iertfă a lui Christos Isus ar fi fost incompletă și nu ar fi fost un mijloc perfect pentru iertarea păcatelor. Dar este acesta cazul? Desigur nu! În loc să ascultăm de un om imperfect, care

susține a fi un urmaș apostolic, să ascultăm acum pe însuși apostolul, care scrie, după cum urmează:

30 „Prin această „voie” am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Christos, odată pentru totdeauna. Și pe când orice preot (Evreu) face slujba în fiecare zi, și aduce de multe ori aceleași jertfe, cari niciodată nu pot șterge păcatele, El (Christos Isus), dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S'a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și asteaptă de acum ca vrăsmășii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui. Căci printr'o singură jertfă El a făcut perfecti (desăvârșiți, trad. nouă românească) pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți”. *Versiunea Americană Standard.*

31 Această perfectă stare de libertate de vina de păcat și de condamnarea ei, a continuat de atunci, de-a lungul erei creștine, de când una și singura jertfă a lui Isus a fost adusă. Deasemenea aceasta se referă la fiecare urmaș sfințit al lui Christos Isus, atât timp cât el rămâne pe pământ în carnea sa imperfectă, și are trebuință de acoperirea meritului jertfei lui Isus. Fantul că jertfa Sa este perfectă, completă, și atotîndestulătoare pentru ștergerea păcatelor, este dovedit, deoarece ea nu trebuie reînnoită sau repetată. Oricând creștinii sfințiți păcătuiesc din cauza imperfectărilor mostenite ale cărnii lor, ei oot să meargă la Dumnezeu, să-și mărturisească păcatul și să-si procure iertare și curățire prin miilocirea singurei și originalei jertfe a lui Christos Isus. Citim astfel la 1 Ioan 1:7-10; 2:12, anume: „Sângele lui Isus Christos, Fiul Lui, ne curătește de orice nelegiuire... Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Miilocitor, ne Isus Christos cel neorihănit. El este iertfa de ispășire pentru păcatele noastre: și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi”.

32 Starea prezentă a creștinilor sfințiți nu este, prin urmare, una de perfecțiune reală în carnea sau trupurile lor fizice. Deaceea ucenicul Iacob scrie: „Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om perfect, și poate să-si t'nă în frâu tot trupul (să fie fără păcat).” (Iacob 3:2). Dar prin credință în iertfa lui Christos, creștinii au o stare dreaptă sau îndreptățire înaintea lui Dumnezeu, și sunt socotiți perfecti prin dreptatea lui Isus, socotită lor. Deaceea ei pot să se apropie de Dumnezeu fără a avea conștiința încărcată cu vina de păcat, inimile lor fiind stropite cu sângele Său curățitor, după cum spune apostolul: „Astfel dar, frații'or, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în locul prea sfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o (consacrat, introdus, *Am. Stan. Ver.*) El, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său: și fiindcă avem un Mare preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată”. Evrei 10:19-22.

33 Aceștia, prin urmare, sunt cei *spirituali* făcuți perfecti, la cari se referă apostolul când scrie, la Evrei 12:22,23: „Ci v'ați apropiat... de adunarea generală și de

vedește aceasta cu privire la „jertfa catolică de parastas”?

34 Prin câte jertfe au fost urmașii lui Christos sfințiți și făcuți perfecti? și pentrue, prin urmare, putea Christos să stea de-a dreapta lui Dumnezeu?

35 Cât timp este în vigoare această stare perfectă prin jertfa lui Christos: și se schimbă ea dacă creștinul păcătuiește?

36 Ce dovedește dacă această stare, este una de perfecțiune reală în carne? și cum, atunci, pot creștinii să se apropie de Dumnezeu?

37 Cine sau ce sunt „spiritele oamenilor drepti făcuți perfecti”?

27 Deoarece ei au o conștiință curățită în mod perfect, ce trebuie atunci să fie adevărat cu privire la urmașii credincioși ai lui Christos?

28 Pentruea trebuia de necesitate ca jertfa după legea mozaică să fie numai umbra ale lucrurilor viitoare?

29 Pentrue, atunci, trebuiau să fie repetate acele jertfe? și ce do-

Biserica celor întâi născuți, cari sunt scrși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, și de spiritele celor neprihăniți, făcuți perfecti". Acești îndreptățiți umblă după spiritul lui Dumnezeu și nu după carne. Spiritul este mult mai pronunțat și mai vrednic de ținut în seamă decât carnea lor imperfectă, păcatele căreia sunt în mod perfect curățate prin Isus.

OAMENI DIN VECHIME FĂCUȚI PERFECȚI

³⁴ Această perfecțiune prezentă de relațiune cu Dumnezeu este binecuvântarea care vine credincioșilor cari cred prin Sămânța lui Abraam. Christos Isus. (Vezi Fapte 3:25,26, citat pe pagina 10 paragraful 3). După cum zice deasemenea și Pavel: „Scriptura, deasemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte (prima dată) lui Abraam această veste bună: Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine. Așa că cei ce se bizuiesc pe credință, sunt binecuvântați împreună cu Abraam cel credincios” (Gal. 3:8,9). Această binecuvântare prin Sămânța lui Abraam este completată, pentru acești fii ai lui Dumnezeu, fără îndoială, atunci când El îi aduce la glorie prin învierea lor dintre morți. Acești credincioși morți sunt aceia cu privire la cari este scris: „Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire, și înviază în neputrezire; este semănat în ocară, și înviază în slavă; este semănat în neputință, și înviază în putere; este semănat trup firesc, și înviază trup spiritual... Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul celui ceresc” (1 Cor. 15:42-44,49). Astfel, la înviere, aceștia sunt făcuți perfecti sau consacrați și instalați în serviciul sacru al lui Dumnezeu în ceruri, în glorioasa Sa prezență. Această perfecționare finală a lor, începe să aibă loc la venirea a doua a lui Christos, la venirea Sa la templu. Această venire la templu ceresc al lui Dumnezeu, poate fi dovedit că a avut loc în primăvara anului 1918 d. Chr., după cum este arătat în numerele de mai înainte ale *Turnului de Veghere*.

³⁵ Trebuie să se admită, prin urmare, că credincioșii cari cred și urmași ai lui Christos, cari devin fiii lui Dumnezeu, sunt primii cari primesc binecuvântările făgăduinței, pe care Iehova Dumnezeu o făcu lui Abraam. Aceasta nu este din cauza vreunui merit mai mare al lor propriu, ci deoarece ei avuseră privilegiul să trăiască, dela moartea, învierea și înălțarea lui Christos Isus la cer. Ni ciunul, bineînțeles, nu putea intra în aceste binecuvântări, înainte de venirea reală și perfecționarea Sămânței lui Abraam cu nouăsprezece sute de ani înainte. Aceasta fu pentru oamenii credincioși din vechime, dela Abel până la Ioan Botezătorul, nu putură în timpul lor să intre în împlinirea făgăduinței, prin primirea binecuvântărilor promise. Toți acei credincioși credeau în venirea Sămânței și vărsarea binecuvântărilor de la Dumnezeu prin Sămânță, dar ei niciodată nu văzură făgăduința lui Dumnezeu împlinită. Ei nu trăiră în timpul favorit al lui Dumnezeu. Apostolul se referă la aceasta, la Evrei-11:39,40:

³⁴ (a) Ce este binecuvântarea prezentă prin Sămânța lui Abraam? (b) Când este făcută completă asemenea binecuvântare pentru fiii lui Dumnezeu și cum?

³⁵ (a) Cine sunt primii cari primesc binecuvântările făgăduinței, făcuți lui Abraam? (b) Pentru ce nu primesc credincioșii din vechime binecuvântările întâi?

unde zice: „Toți aceștia, măcar că au fost laudați pentru credința lor, totuși n'au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere (sau, pregătit) ceva mai bun pentru noi, ca să n'ajungă ei la desăvârșire fără noi”.

³⁶ Prin expresia „pentru noi” apostolul se înțelege pe sine și pe frații săi creștini. Pentru aceștia Dumnezeu pregătu sau prevăzu o binecuvântare mai înaltă decât aceea a acelor credincioși din vechime. El îngrijii ca ei să devină fiii Săi spirituali și să moștenească prin urmare slavă în cer. El îngrijii ca ei să fie făcuți părtași cu Isus Christos, adevărata Sămânță a lui Abraam; și că, după ce au primit ei înșiși mai întâi binecuvântările făgăduinței Abraamice a lui Dumnezeu, ei să fie uniți cu Christos Isus în împărțirea binecuvântărilor la alții. Lor le este dat privilegiul de a fi preoți cu Christos, Isus, Marele Preot, în împărăția cerească și de a domni cu El pentru o mie de ani, spre a ridica omenirea. Impreună cu Christos Isus, Regele regilor, ei vor forma „nou-le ceruri” ale Noului Lume a dreptății. Apoc. 20:4,6; 2, Petru 3:13.

³⁷ Faptele arată, apoi, că cei credincioși din vechime, nu urmează să fie făcuți perfecti, deosebit de fiii lui Dumnezeu asociați cu Christos în împărăția cerească. Cu nouăsprezece sute de ani înainte, în ziua Rusalilor, următor suirii lui Isus la cer, Dumnezeu începu lucrarea perfecționării fiilor Săi credincioși, îndreptățindu-i prin jertfa lui Christos Isus, prezentată în cer. Acum, când îi învie din morți, după ce Christos vine la templu, Dumnezeu completează perfecționarea lor. Există încă pe pământ o rămășiță a acestor fii îndreptățiți ai lui Dumnezeu. Aceștia așteaptă perfecționarea lor finală în înviere, după ce ascultarea lor a fost făcută perfectă prin suferință, după cum Găpetenia lor, Christos Isus, suferi pe pământ. Dar în prezent ei au starea perfectă înaintea lui Dumnezeu prin îndreptățirea prin singura jertfă a lui Christos. În timp ce este încă vie în carne pe pământ, această rămășiță așteaptă să vadă, în scurt, pe cei credincioși din vechime aduși afară din morminte. În conformitate cu înțelegerea anumitor scripturi, ei așteaptă să vadă aceasta înainte de finala bătălie a Armagedonului este terminată. Aceasta va fi prin urmare către începutul domniei lui Christos; pentru că imediat după ce Satan Diavolul este legat în Armagedon, domnia de o mie de ani a lui Christos începe. (Apoc. 20:1-3,7). Astfel pentru un scurt timp înainte ca rămășița să se sfârșească calea ei pământescă, ea așteaptă să se buure de plăcerea din cale afară de mare, de a fi împreună cu cei credincioși din vechime, aduși înapoi la viață pe pământ.

³⁸ Ce înseamnă faptul de a „fi făcut perfect” pentru acei credincioși din vechime? Când Christos Isus ca Mare Preot îi chiamă afară din mormânt, scutarea lor dintre morți va fi prima binecuvântare venită lor de la Iehova Dumnezeu prin Sămânța făgăduită a lui Abraam. Christos Isus. Prin aceasta Dumnezeu, care se anunță

(Continuare în pag. 11-a)

³⁶ Pe cine înțelege Pavel prin expresia „pentru noi”? și ce a pregătit Dumnezeu pentru unii ca aceștia?

³⁷ (a) Când începu Dumnezeu perfecționarea acestora? și câți dintre aceștia sunt încă pe pământ? (b) Ce așteaptă ei cu privire la credincioșii din vechime?

³⁸ Ce înseamnă „facerea perfecti” a acelor credincioși din vechime?